اعلان

ګرانو او قدرمندو لوستونکو پښتو ډاټ نيټ د دې کتاب سره ډيره خواري کړي ده او په ډير عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په غرض ډالۍ کوي د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول يا زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقي جرم دے بلکې ډير سخت منع دي

پښتونستان
پښتو ډاټ نيټ

Distribution, posting, or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Ketabton.com

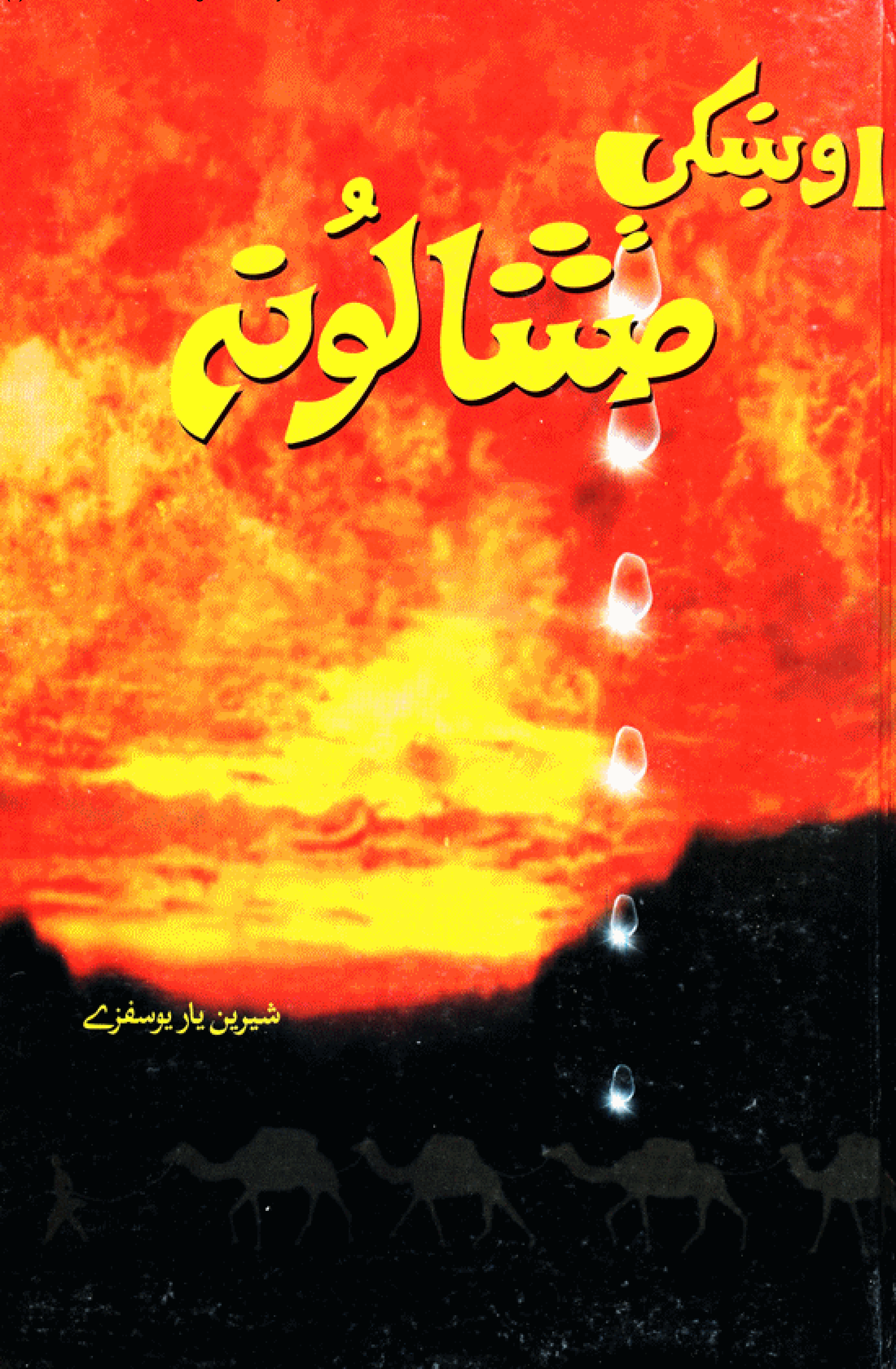

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکي مشالُونه

رڼې اوښکي مشالُونه
دَ مَزل حد پرې روښان کړم

شیرین یار یوسفزے زروبی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شورو دَ الله په نوم چې رحمان او رحيم دے

دَ کتاب نوم	اوښکې مشالُونه
مخونه	۲۰۸ دوه سوه اته
ترتيب	نېته وار
ليکونکے	شيرين يار يوسفزے
شعرى زيار	دوېم
کمپوزنګ	امجد امين 628 20 90 – 0321
د املا سمون	شيرين يار يوسفزے او مظهر علي
د چاپ کال او ځاى	۲۰۰۶ پېښور
د چاپ شمېر	۱۰۰۰ يو زر
بيه (قدر)	۲۰۰ روپۍ

دَرکُونه

- يونيورسټى بُک ايجنسى، خيبر بازار، پېښور،
- اکيډمى بک شاپ، پښتو اکيډمى، پېښور پوهنتون،
- زرين زاده يوسفزى، شارجه عرب امارات 00971-505942423
- بربېښنا ليک :shereenyar@hotmail.com

دَ کتاب واک اختيار دَ ليکونکى ښخه خوندى دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

چې زما دَ خيال تصوير دے
چې زما دَ خوب تعبير دے

پهٔ وفا کښې بې مثاله
پهٔ ښکلا کښې بې نظير دے

چې خوددار دے هم دلدار دے
چې بادشاه دے هم فقير دے

هم مېوه ده هم سايه ده
لکه ډګے دَ انجير دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مشالونه - یو تاثر

"اوښکې مشالونه" د ښاغلي شیرین یار یوسفزی د شعرونو یوه شیرینه مجموعه ده- د درد او د مینې د ارمان چې کوم خوارۀ د ځوانۍ په عُمر کښې کېدے شی د هغه تولو خوند د شیرین یار په شعرونو کښې تر ډېره حده راظاهر شوے دے- شعر هسې هُم د خوږ درد د اظهار نوم دے او بیا شعر چې په فني معیار هُم پوره وی نو د خوږو نغمو صورت ترې ساز شی- فکری بلوغت به شائد چې د عُمر په یوۀ خاص حد کښې راځی ولې شعر چې هرکله یو فطری عطیه ده ځکه نو شاعرانه بلوغت د ځوانۍ په هغه ورځو شپو کښې اکثر ښکاره شی چې نوره دُنیا ورته د لېونتوب دور وائی- شائد چې عشق او محبت د جنون په یو خاص حالت کښې د پوهې تر بامه رسی- خبر نۀ یم چې ستر حمزه صیب دا خبره د چا په باب کړې ده:

تا ته پوهه راغله د ځوانۍ سره
ما ته هله راغله چې ځوانی لاړه

(حمزه)

د ستر حمزه صیب دا خبره د سند په توګه وړاندې کېدے شی چې پوهه په ځوانۍ کښې هُم راتللے شی- دا بېله خبره ده چې دغه پوهه د کوم مضمون او د ژوند د کومې تجربې پوهه ده- ژوند پخپله لوی اُستاذ دے او شیرین یار یوسفزی چې د ژوند لۀ کومو مکتبونو سبق زده کړے نو دا خبره یقین ته نزدې ده چې په ډېر لږ عُمر کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې د شاعرانه پوهې ډېر وړد فني سفر کړے دے-

د شيرين يار په "اوښکې مشالونه" کښې چې کومه شاعري ده او د کوم قسم شاعري ده هغه د ښاغلي د فکر غمازي کوي- په غزل کښې خو څرګنده خبره ده چې هغه د خپل خاطر د درد د تاثره شعر وائي- کۀ هر څو د هغۀ د انتهائي داخليت اظهار دے ولې د غزل د صِنف اصل مُدعا او تقاضا هُم د بنيادم خپل ذات دے- د خپل ذات اِحساس يو افاقي قدر لري ځکه په دې کائنات کښې مينه، ارمان، بې وسي، جې ارزي د هر دور د انسان برخه ده- په کوم دور کښې هُم چې څوک د ځان په علامت کښې د خپلې مينې د جذبې او د خپلو مجبورو ذکر کوي نو دا د ژوند سره تړلي احساسات افاقي رنګ لري- د بنيادم د درد جذبه هر چا ته د يو رنګه احساسه راپېدا کېږي- په دې کښې هُم شک نيشته چې ماحول چاپېرچل او د تاريخ دوران د بنيادم په دې احساساتو اثر کوي او شاعر لۀ خپل ماحول وتے هُم نۀ شي- ولې بيا هُم د يوې ازلي جذبې په رنګ کښې دغه احساسات هرکله او هر چرته وي- د مشرقي ژبو په شاعري کښې غزل د کمال تر حده شائد په دې هُم رسېدلے دے چې دا د ذات د اظهار لۀ ټولو کامیابه وسيله ده-

په جديد دور کښې جديد نظم هُم د اظهار دغه رنګ خپل کړے دے ولې د صنف په لحاظ نظم د ذات نه سېوا د خارج په بېلو بېلو اړخونو او د ژوند په بېلو بېلو تقاضو بنه ربنا غُرخولے شي- دا روايت هُم پاتې شوے دے چې غزل د حُسن و عشق او هجر وصال د ذاتي کېفيتونو د اظهار د پاره وئيلے شي او په نظم کښې د روزګار او د دوران د غمونو ذکر کېږي- په دغه روايت شيرين يار يوسفزے يو کامياب اُستاذ شاعر ښکاري- ځکه چې د "اوښکې مشالونه" د نظم په برخه کښې ئې ډېر د خوند نظمونه په مختلفو موضوعاتو وئيلي دي- دغه نظمونه فلسفيانه رنګ هُم لري، د خپلې خاورې سره د شديدې وابستګي احساس هُم. د ارمان انګازې هُم پکښې اورېدے شي او د فني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارزښت قدر هم لري-

معلومه نهٔ ده چې شيرين يار يوسفزی شاعری کله، څنګه او په کومو حالاتو کښې شروع کړې ده خو د کلام د پختګی نه ئې دا برېښی چې د پښتو د شعری ادب ئې ښهٔ مطالعه کړې ده او د شعر په بابله پوخ تنقيدی شعور هُم لری- لهٔ غزلونو ئې داسې ښکاری چې د حمزه شينواری د شعر نه ئې ژور ولې مثبت تاثر اخستے دے او په شعر کښې ئې د عصر د شعر د معيار ښې نښې برېښی-

د "اوښکې مشالونه" شعرونه په مجموعی توګه دا تاثر ورکوی چې شيرين يار يو ترقی پسنده شاعر هُم دے او شايد چې د ترقی پسندو يا نورو نظرياتی شاعرانو سره ئې ناسته پاسته هُم ډېره شوی وی- دا هُم کېدے شی چې شيرين يار د قامی او نظرياتی سياست سره تعلق هُم لری- څکه نو عجيبه علت دا هم دے چې شيرين يار څېنې ځايونه ځپل احساس خبره هُم کوی نو د ترقی پسندی په اصطلاحاتو او پېرايه ګښې ئې کوی- ولې د کلام د سرسری مطالعې نه ئې داسې نتيجې اخذ کېدے شی چې اتفاق ورسره ضروری نهٔ هم دے- شاعر شاعر وی- که د هر رنګ، هر مکتب او هرې نظريې شاعر وی او ما ته دا هُم معلومه نهٔ ده چې په دا مجموعه کښې د شيرين يار د زندانی ورځو شپو شاعری شامله ده او کهٔ نه؟ خو په مجموعی توګه پکښې د هغهٔ د پرېشان خاطر د اواز بازګشت اورېدے شی-

دا مجموعه به يقيناً چې د پښتو په شعری ادب کښې د قدر وړه اِضافه وی او کهٔ څوک د شيرين يار يوسفزی د ذاتی ژوند د ناکردو نه خبر شول نو شائد چې د دې کتاب به نوره هُم زياته پذيرائی وُشی-

زهٔ د ښاغلی شيرين يار يوسفزی مننه کوم چې ما ته ئې په دې ښکلې مجموعه د يو څو خبرو ليکلو بلنه راکړه- کهٔ هر څو زهٔ د وخت په داسې حالاتو کښې ګېر يم چې په تفصيل سره مې پرې هغه رنګ ليکل وُنهٔ کړے شول څومره چې ئې حق وو ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منډه منډه او په بیړه بیړه لیکلې شوُو دې څو خبرو د پاره زهٔ د بناغلی محمد اسرار اتل هُم ډېره مننه کوم چې هرکله ئې ما ته د دې لیکلو یاددهانی کړې ده۔ ورسره د شیرین یار یوسفزی د ورور گوهر ننکیال هُم ممنون یم چې ډېر په صبر ئې زما د دې نیمگړی لیک انتظار کړے دے۔

پروفېسر ډاکټر راجولي شاه خټک

پښتو اکېډیمی، پېښور پوهنتون

۱۸ اکتوبر ۲۰۰۵ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بندیوان شاعر اوښکي مشالونه

د کل انسان د احساساتو او جذباتو د اظهار د ذریعو او طریقو نه پورته د شاعر انسان احساسات او جذبات چې کله د شعر په ذریعه او طریقه کښې بیان شي نو که هغه سانده او نوحه وی نو ویر ژړا کښې نې زړۀ راښکونکے اثر وی او که د خندا، ښکلا، رنګ او نُور، زلفو او رُخسار په ژبه خپل احساسات شعر ته وسپاری نو د ګردونو، ریګونو نه لاله زار جوړ کړی او تصور به درله ښکلے او رنګین کړی- دغه وجه ده چې شاعِر د غم او درد، ګُل او خار، خندا او ښکلا مجموعه ده، لکه چې په ځان کښې ټول کائینات لری- په دغه حواله شاعر انسان ته د خپل ماحول او چاپېرچل او ټولنې نمائنده ویلے کېږی- ځکه خو محققین چې هرکله د تېرو زمانو تحقیق او څېړنه کوی نو هغوی د هغه تېرو زمانو د دورونو شاعرانو او لیکونو نه د وختونو د حالاتو د وارداتو او واقعاتو په رڼا کښې هر څۀ اخذ کوی- په دغه حواله مونږ شاعر ته د وخت غږ، غوږ او ژبه ویلے شو-

دلته چې نن مونږ د پښتو د یو تکړه او ویښ شاعر شیرین یار یوسفزی د شعرونو مجموعه "اوښکي مشالونه" راخلو نو د هر څۀ نه اول به د انسانی فطرت هغه احساس په نظر کښې لرو چې انسان فطرتا ازاد او د رڼا محرک پاتې شوے دے نو ځکه که شیرین یار یوسفزے دا وخت په کوټ لکهپت جېل لاهور د مرګ کوټې کښې پروت د دې ملک د تور قانون سزاوار دے نو د هغۀ په ذهن کښې د خپل پښتون فکر رڼا هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته او د دغې رښا فکر نوم "اوښکې مشالونه" دے۔

د لاهور په قېد و بند کښې دلته ما ته په تاریخ کښې د ډېرو پښتنو بندیوان فکرونه رایادېږي او هر پښتون ته پنجاب په خپلو چشمو کښې کتلی دی۔ د دغه تولو لهٔ پاره ما ته د محترم قلندر مومند دا شعرونه مخې مخې ته کېږي:

چې په خوشحال په رنتهمبور کښې وشوې
هغه کانې په ما لاهور کښې وشوې
د رنا ناوې دغه تولې قیصې
ما سره ستا د مینې تور کښې وشوې
د اشنا یاد د قفس ورمات کړو
بېلتونه دزې دې په کور کښې وشوې

د لاهور پنجاب د بندیوانو دغه تسلسل چې دا وخت شیرین یار یوسفزی ته رارسی نو دلته د قلم او حرف د تقدس په حواله رحمت شاه افریدی ته هم عین هغه سزا اوروله شوې ده چې د پنجاب یو جج د یو پښتون د مقدمې په وخت هائی کورټ، لاهور ملتان بېنچ کښې وئیلی وُو۔

"ملزم چونکہ پٹھان ہے اس لیے منشیات کیس میں ملوث ہونا غیریقینی نہیں۔"

د هائی کورټ ملتان بېنچ دا ریمارکس چې مونږ د قلم او حرف په حواله رحمت شاه اپریدی او ښاغلی شیرین یار یوسفزی سره د تول پښتون په حقله راواخلو نو د هر پښتون په حقله د تول پنجاب تاثر هم دغه دے لکه چې پنجاب د تول پښتون په مقدمه کښې مدعی هم او پخپله گواه هم دے او زمونږ په حقله دا وائی:

فقیہ شہر بولا بادشاہ سے
بڑا سنگین مجرم ہے یہ آقا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسے مصلوب ہی کرنا پڑے گا
کہ اس کی سوچ ہم سے مختلف ہے۔

پهٔ دغه لاهور کښې د پښتو د قلم دغه دوه بنديوان نن هُم پهٔ تيارهٔ زندان کښې فکرونه مشالونه لری او زهٔ چې دلته د بنديوان شاعر پهٔ قېد و بند کښې د ازاد پښتون فطرت شعرونه "اوبنکې مشالونه" گورم نو د يو خو کلامونو نه علاوه ئې د کلام مجموعي تاثر دا دے چې هغه د ذات قېدی نه بلکې دې تول نظام کښې د رياست يو داسې باغي قېدی دے چې پهٔ زندان کښې هُم د تول پښتون خبره کوی او لکه څنګه چې د يو طوطي يا د بل الوتونکي مارغهٔ نه پهٔ پنجره کښې د بندېدو باوجود د الوتو فطرت خوک نهٔ شي اخستے. دغه شان د بنديوان شاعر فکر او خيال هُم څوک رااېسارولے نهٔ شي، نو ځکه خو وائي:

لار کښې د مقتل کهٔ وُدرېدلے يم
څهٔ به تر مرامه رسېدلے يم
ستا پهٔ گُل رخسار چې ځلېدلے يم
تل لکه د پرخې ژړېدلے يم
ستا چې د کاکل ځرې سمسوره ده
دا لکه سپرلے زهٔ غوړېدلے يم
ستا د ژوند فِضا چې معطره ده
دا لکه نګهت زهٔ رقصېدلے يم
شپې ته د سبا د ستوری ځل وينم
کله د وحشت نه بورنېدلے يم
داسې کوم جرس تتر وهلے شي
زهٔ لکه پاڅون ته غرېدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر متعلق د بعضو خلقو خیال دے چې دے خو یا د نرګسیت ښکار وی او یا د ذات دومره قیدی وی چې د ذات د خول نه هډو بهر نهٔ شی وتلے- شاعر یو غېر مستقل مزاجه او یو خیالی کردار یادېږی چې افلاطون هُم ناخوښه کړے وو- خو د نوی دور شاعر چې هرکله په مزاحمتی دور کښې کوم رول لوبولے دے نو بیا "خطرناک مبلغ" یاد شوے دے- په دغه حواله چې زهٔ د بناغلی شیرین یار یوسفزی شاعری ته ګورم نو د "پنجاب زندان" او د "پنجاب قانون" ترې هُم د شاعری زور اخستے نهٔ دے بلکې چې څومره ترې چاپېره حصارونه جوړ شوی دی نو دومره عین د انسانی او پښتنی فطرت په رنړا کښې دې پښتون باغی په شعر کښې ویېلی دی چې:

د یارانو ترون غواړو
مدام مرګ د پهلتون غواړو
د مرګ کُومې کښې هُم یاره
سرګرمی د ژوندون غواړو
د جرس په هر یو غږ کښې
نوے نوے پاڅون غواړو

زهٔ د نثری مصروفیاتو په وجه د شعر د مطالعې نه غېرحاضر پاتې شوے یم خو د شیرین یار یوسفزی د "افغان کُلونه" په حواله اوس دا "اوښکې مشالونه" زما خوښ شعرونه دی- زهٔ په شاعری د فنی اُستاذانو او د شعرونو ورکشاپ کښې د "فنی مېکېنکانو" په شان پُرزه په پُرزه کتو قائل نهٔ یم بلکې زهٔ د شعر دننه خیال، فکر او پېغام ته ګورم- خو زما دعوی ده کهٔ چرې د شیرین یار یوسفزی دا "اوښکې مشالونه" چا د شعر د فن د اُستاذانو ورکشاپ ته یوړل نو وزن، بحر اصطلاحات او د شعر چې څومره لوازمات دی هغې کښې به کش کرپ ونهٔ مومی بلکې دا به وائی چې شیرین یار یوسفزی په شعر کښې خیال، فکر او پېغام د وزن او بحر په چوکاټ کښې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوست کړی دی لکه سرکش باغی چې خوک په زنځیرونو کښې رابند کړی-

هُم دغه شان شیرین یار یوسفزے د لاهور قېد و بند کښې بقول فېض احمد فېض د دې شعر په مصداق وائی:

متاعِ لوح و قلم چھن گئی تو کیا غم ہے
کہ خونِ دل میں ڈبو لی ہیں اُنگلیاں میں نے
زباں پہ مہر لگی ہے تو کیا کہ رکھ دی ہے
ہر ایک حلقۂ زنجیر میں زباں میں نے

نور البشر نوید، پېښور-

۳۱ جنوری ۲۰۰۶ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ فکر و فن پهٔ هنداره کښې دَ اوښکو مشالونه

شیرین یار یوسفزے خلمے لیکوال دے خو فکری او فنی ارخونه ئې پهٔ کم عمری کښې پهٔ ګنو برخو وېشلے شوی دی- د دهٔ تاند تپاند جذبات هر څو کهٔ د ځوانی پهٔ بام غرزونې کوی او شاهینی وزر ئې الوت ته چمتو دے خو بیا هُم ورسره د ادبی ژوند یوه داسې پنګه پرته ده چې دغه تاند تپاند جذبات ئې هېڅ کله هُم لهٔ خپل سمت او لارې نه نهٔ ورکوی بلکې لا ورله فکر او نظر ته خلا بخښی او خپل مرام و مقصد پله ئې پاروی او داده کوی- شیرین یار کهٔ د سماج د لمبه لمبه حالاتو سره دغرې لپاره د خپل قلم پهٔ زور خان تر اخبارونو او مجلو رسوی نو د انتقاد د بې نیامه تېغ پهٔ لاس هُم د خپل رسا فکر پهٔ زور پهٔ هر ادبی مکتب ورګډېږی- کهٔ د خپلې پښتو ژبې د صحیح لیک لوست د پاره هاندې هڅې کوی، د پښتو پهٔ املا، لیک دود او شعری وزن، بحر کتاب لیکی نو دغه مینه ئې د جهل تورو تمبو شا ته هُم د فکر او شعور زور ته دوام ورکوی- ځکه خو د ابی خلقو سره مسلسل د لیکونو لهٔ لارې کلکې اړیکې لری، څهٔ چې د دهٔ د پښتو ژبې ادب او پښتون اولس سره د مینې ثبوت ښکاره کوی- د جهل ژوند هر څو کهٔ د دهٔ د ذات سره اهم تعلق لری او د دهٔ وجود قېد دے خو د دهٔ د فکر او فن او شعری ښکلا نه هېڅ کله ګېره نهٔ شی چاپېرولے: لا چې نورې ورکښې د وسعت او پراختیا لارې پېدا کوی —— خو کهٔ مونږ د شیرین یار پهٔ دغه کڼ اړخیز ادبی ژوند کښې د دهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستقل مزاجي رنګ لتوو نو هغه ډېر په شدت سره د دهٔ په شاعرۍ کښې جوت او څرګند لیدے شي کوم چې نن د هر پښتون په وړاندې د دهٔ د اولنی ټولګې "افغان ګلونه" او دا دے اوس د "اوښکې مشالونه" په شکل کښې برڅېره پروت دے- د شیرین یار په تنه بوده کښې د شاعر زړهٔ درد لکه د روح داسې وردننه شوے او دغه شاعرۍ د دهٔ دردېدلی احساسات او جذبات په هر لور داسې شیندلي دي چې کهٔ د پښتانهٔ وطن د خاورې او تاریخ وپاړڅې قیصې او ستاینې پکښې دي نو د پښتون اولس د وحدت، یووالي او خپلواکۍ د ضرورت سره سره پکښې د دوی د ژوند د خېنو بې وسو او مجبورو خاکه ډېره صفا او څرګنده رابښکلې شوې ده- دې سره سره د شیرین یار د تنقید د بې نیامه تېغ نه هغه خودغرضه، د استعمار دلالان او بې ضمیره واکداران هم بچ نهٔ دي پاتې شوی چې منصفان ئې هُم طرفداران دي او تل ئې د مظلوم اولس وینې څکلي او چا چې تل د دغه اولس خاوره په شاړولو شدړلو او وطن په ویرانو کښې د بدلولو هڅه کړې ده، شیرین یار د خپل کلي، خپلې خاورې او وطن په هر ډکر د دغه رنګ قوتونو په ضد ولاړ دے او هُم دغه د ژوند مزاحمتي برخه ئې د خپل رسا فکر په زور د شعر جولۍ ته غرڅولې- شیرین یار دغه مزاحمت د خپلې خاورې، پښتنې اقدارو، روایاتو او دې خاورې سره تړلې هر څیز او د انسان د ښېګړې او سُکالې په غرض د خپل ژوند مقصد و مرام بولي- هُم د ژوند دغه تاودو سړو نه ئې د حالاتو سره د مقابلې چل زده کړے څکه خو د شیرین یار فکر و فن هُم بنائي چې دے د حالاتو غلامي نهٔ قبلوی او نهٔ ورسره د سمجوتې په لاره ښکاري-

د حالاتو په ضد ولاړ شیرین یار دغه انقلابي تصور، د دهٔ په خیال خوږ مزاحمتي رنګ، د فکر وحدت او د فن کمال دے د خپل عصر د شاعرانو نه نهٔ یواځې بېلوی بلکې یو څانګړے مقام هُم وربخښي- څکه خو ئې شاعرۍ د یو څانګړې ښکلا او تهذیبي شائیستګۍ سره سره د لفظونو د زړهٔ پورې استعمال هنداره هُم ده او د ژوند د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقیقتونو او هنګامو، قامي فکر او اولسي مسئلو د بیان او اظهار اثرناکه ذریعه هُم ده- د شیرین یار یو ځانګړے اسلوب دا هُم دے چې کهٔ د ژوند پهٔ کړکېچونو کښې هر څومره ظلم جبر او بې انصافي سره مخ شوے دے خو خپل شعر ئې د بې ځایه نعرو، چغو او سُورو (ویرویرانو) نه بچ ساتلے دے- هر څو کهٔ ورته پهٔ دغه لارو، پړاوونو د ناکامي او بې وسي مخه هُم شوې خو دغه د زړهٔ ماتي او مایوسي قیصې ئې د شعر برخه نهٔ ده ګرځولې او شعر ئې د داد عزم او جرأت نه عبارت دے- "اوښکې مشالونه" کښې د قامي فکر، تولنیز ژوند د غُبنتنو، امن او انسان دوستي سره سره د مینې هغه لازوال جذبه هُم د شیرین یار لهٔ ذاته چاپېره چورلي کومه چې دے د خپل محبوب لهٔ پاره لري (لکه چې د انس، جنس، قام، کلتور، ژبې، خاورې او وطن وارو پهٔ شکل کښې خپل بیل بیل محبوب لري)- دغه راز شعرونه ئې ځای پهٔ ځای داسې احساسات لري کوم چې د مینې د هر تعلق د ناکامي او کامیابي دوارو حال وائي او د دهٔ د خُوږ خُوږ ژوند زړهٔ نه راوتې جذبو له د سندرو ژبه ورکوي-

شیرین یار د ښهٔ شعر لیک او پهٔ ادبي لارو چارو د مزل هُنر د چا اُستاد یا کوم ادبي مکتب کښې د ناستې نه نهٔ دے زده کړے خو د خُوب نه د خوب تر لهٔ پاره ئې د کتابونو، مجلو او اخبارونو هره پانه لټولې پهٔ هر څهٔ ئې ژور او تنقیدی نظر اچولے او کله چې پهٔ عملي ژوند کښې د لمبه لمبه حالاتو سره مخ شوے نو احساس او جذبې ئې اور اخستے او فکر ئې راولاړ شوے دے او هُم دغه څهٔ دا دے شیرین یار تر یو داسې ځایه رارسولے دے چې د "افغان ګلُونه" او "اوښکې مشالونه" نه پس د پښتو پهٔ املا، بحر او وزن هُم کتاب لیکي کوم چې به دېر زر د لوستونکو د نظره تېر شي څکه به زما دا ویېل بې ځایه نهٔ وی چې شیرین یار د یو ښهٔ زیرک او استاد شاعر سره سره یو ښهٔ نثر نګار هُم دے او نقاد هُم-

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیرین یار خپله تخلیق او تحقیق کوی او پخپله ورته پهٔ تنقیدی نظر هُم گوری او پهٔ نتیجه کښې یوه درسته، ځانګړې او مناسبه کړنلاره خپل قلم او خیال له ټاکی- هُم دغه راز خپل عملی ژوند کښې ئې هُم قدم پهٔ قدم دَ دغه لارې "مشالونه" بل کړی- الله دې وُکړی چې دَ شیرین یار دَ قلم او قدم او اوبښکو واړه "مشالونه" دَ دهٔ دَ روښانه سحرونو زیرے پهٔ برخه کړی-

محمد اسرار اتل

آشنا منزل

باغ حرم، لوند خوړ، مردان-

نېټه : دَ فروری اولنۍ ۲۰۰۶ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیل

غزل برخه

شمبر	وړومبی مصرعه	مخ
۱	ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوې	۲۷
۲	تا مې کړے عیادت دے	۲۸
۳	دَ بلبلو دَ نوا خبرې ؤکړه	۲۹
۴	بې آبه نهٔ یم چې به آب أخلم	۳۰
۵	دَ خپل خیالونو تماشا جوړؤم	۳۱
۶	کهٔ بلبل لره غُنچه ده	۳۳
۷	دمه شپه کښې هم شوګیر یم	۳۴
۸	نهٔ اباسین کوی اوس ما ته پهٔ چپو خبرې	۳۶
۹	یاره دَ تا دَ خط او خال خبره	۳۷
۱۰	کوه بُلبُله دَ رنګینو پَسرلو خبرې	۳۸
۱۱	زهٔ چې پهٔ زړونو حکومت کؤمه	۳۹
۱۲	پهٔ کوم سبا أو پهٔ بیګا کښې أوپره شوی نهٔ یُو	۴۰
۱۳	لره سا به مې پهٔ سا شی	۴۱
۱۴	رضا پښښه دَ تقدیر شی	۴۳
۱۵	ستا پهٔ چم کښې بې آرزی ده	۴۴
۱۶	چرته دے همرا زما لهٔ خوا تلے	۴۵
۱۷	ته کهٔ پهٔ لر أو کهٔ پهٔ بَر اوسېږې	۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبۍ مصرعه	مخ
۱۸	کۀ تر ځنګه مې شباب دے	۴۷
۱۹	څو کۀ يو مو پۀ لاړ ژغل دے	۴۸
۲۰	عمارت دَ مال او سر پکښې معدُوم دے	۴۹
۲۱	زۀ نېوُلے ستا دَ مينې پۀ قصُور يم	۵۰
۲۲	ښکلے يار پۀ مئين زړۀ مې خبر کوم دے	۵۱
۲۳	ارمانونه سبزه زار دے	۵۲
۲۴	يو لۀ زلفو دې شبخون دے	۵۳
۲۵	داسې نَه چې بې تالاش آو بې تدبير يم	۵۴
۲۶	څوک به سپورے و ته هم ئې قريب نۀ کا	۵۵
۲۷	چخنې شوے چې دَ پښو لاندې دستُور دے	۵۶
۲۸	دَ بُلبُل خوږه نوا يم	۵۷
۲۹	ځنګ سَره سَره غرمه	۵۸
۳۰	زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بينا يم	۵۹
۳۱	روح مې کومې بلا وُړے دے هر چا زُده	۶۰
۳۲	جمعيت مې خور کاکل دَ لَيلا يوسى	۶۱
۳۳	استقبال ئې لاس پۀ نام دَ خط رقم ته	۶۲
۳۴	وينښ ادراک لۀ تغافله رابېدار کړم	۶۳
۳۵	ستا دا يو هسې انتشار وُژاړم	۶۴
۳۶	تغافل دې دومره زيات شو	۶۵
۳۷	چې ماضې باندې خپل حال ږدى	۶۶
۳۸	چې ښۀ يار دے کنار هسې	۶۷
۳۹	کۀ دې خلۀ زما پۀ خلۀ شى	۶۹
۴۰	تا نيوُلے خپل ډګر دے	۷۰
۴۱	للمه، دشته، سم او غر پيکه پيکه دے	۷۱
۴۲	ډېر کۀ منزل ته مو مزل وُنۀ کړۀ	۷۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۴۳	سپین جبین وَ ته ئې رام "ماهِ تمام" بیا	۷۳
۴۴	خندِ و خار دے، کندکپر دے	۷۴
۴۵	ستا په عشق کښې چې بدنام دے	۷۵
۴۶	نه خپل ځان وَ ته په څنګ یم	۷۷
۴۷	څو چې په شپه دې اوربل خور نه شي	۷۸
۴۸	دَ ښائستونو دَ منظر خبرې	۷۹
۴۹	تا که وړک دې خُوږ نظر کړه	۸۰
۵۰	هر یو خیال چې مې حَسین دے	۸۱
۵۱	دَ شوخو سترګو مست نظر خورېږي	۸۲
۵۲	چې راپېښه جُدائی ده	۸۳
۵۳	دَ اهونو که طوفان دے	۸۴
۵۴	تنهائی ده، ځان ځانی ده	۸۵
۵۵	نرۍ شونډې که دې پاڼې دَ ګُلاب دي	۸۶
۵۶	مست خَراب دې چې دَ سترګو په صهبا دے	۸۷
۵۷	ستا دَ زلفو په سودا مې ژوند حساب دے	۸۸
۵۸	خال په زنه، په رخسار چې لر او بر دي	۸۹
۵۹	یو سکوت دے، خاموشي ده	۹۰
۶۰	دَ اُلفت په هر یو راز او بِنا زده دے	۹۱
۶۱	چې دَ ښکلو تِکانه ده	۹۲
۶۲	خلاص دَ زلفو ئې زندان شي	۹۳
۶۳	راستنه هسې ایام شي	۹۴
۶۴	په چا کله دومره ګران یم	۹۵
۶۵	هغه سپرلے ستا دَ نظر لتیؤم	۹۶
۶۶	په خپل آب باندې پوره ده	۹۷
۶۷	څوک دې زُلفې څوک مژګان دي	۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۶۸	دَ يار ياد کۀ زوروَر دے	۹۹
۶۹	تل زما دغه دُعا شي	۱۰۰
۷۰	کۀ پۀ دَم او پۀ دُعا شي	۱۰۱
۷۱	اضطراب او دَ سکون خبرې کېږي	۱۰۲
۷۲	دَ مهتاب هسې رڼا دے زما يار	۱۰۳
۷۳	لکه ګُل ئې نزاکت دے	۱۰۴
۷۴	دا يو څۀ رنګ له نګار دے	۱۰۵
۷۵	شرک دَ زلفو کښې فنا شم	۱۰۶
۷۶	کۀ ښائست کښې غېرت وے	۱۰۷
۷۷	ما زده – چې زما شام او سحر تلے	۱۰۸
۷۸	لېونتوب کۀ مې شُهره شو	۱۰۹
۷۹	څۀ به پاتې دَ زړۀ دم وی	۱۱۰
۸۰	هغه سترګو وَته بيا سترګې پۀ لار يم	۱۱۱
۸۱	دَ يارانو محفل خور دے	۱۱۲
۸۲	څو مئېن دې فرزانه دے	۱۱۳
۸۳	اور ئې پای نَه تر سر واخست	۱۱۴
۸۴	غم پۀ زړۀ کۀ دَ جانان شته	۱۱۵
۸۵	دَ ملت پۀ اُفق ستورے دَ سبا يم	۱۱۷
۸۶	درسته شپه لکه دَ پرخې پۀ ژړا يم	۱۱۸
۸۷	دَ مرام پۀ خوشې لاره يک تنها تلو	۱۲۱
۸۸	خپل نظر لره رڼا يم	۱۲۲
۸۹	خود وَتلے لۀ شعور يم	۱۲۴
۹۰	څو دا اوښکه مې سره ده	۱۲۵
۹۱	لکه دَ پرخې وربدلے نۀ شې	۱۲۶
۹۲	نۀ پۀ ما او نۀ پۀ تا يم	۱۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۹۳	دَ صحرا دَ هر یو گُل سپورے دَ سر شی	۱۲۸
۹۴	دَ اغیار لره اغیار یه	۱۲۹
۹۵	دَ غل نوم دلته سرکار دے	۱۳۰
۹۶	خوند دَ مازیگر اَو سحر چرته دے	۱۳۱
۹۷	دي انصاف ستا دَ "قانون ته" !	۱۳۲
۹۸	چي کاتهٔ دي هومره نور شی	۱۳۳
۹۹	ستا دَ وعدي غُندي اوپره خبره	۱۳۴
۱۰۰	هغه ډکه دَ وسواس شپه مي سبا کړه	۱۳۵
۱۰۱	بَهانه کهٔ دي پخه شی	۱۳۶
۱۰۲	ما دي کاکل هسي تار تار ؤلیدهٔ	۱۳۷
۱۰۳	چي لهٔ وخته ناخبر یي	۱۳۸
۱۰۴	ستا دَ کلی ښهٔ احوال دے	۱۳۹
۱۰۵	ستا هغه نظر به وی	۱۴۰
۱۰۶	ما پهٔ خوب کښي ستا دَ وصل امکان ؤلید	۱۴۱
۱۰۷	"روز و شب" به دي بیان کړم	۱۴۲
۱۰۸	زهٔ به څهٔ وینمه چري دَ چا سترګي	۱۴۳
۱۰۹	لار کښي دَ مقتل کهٔ اودرېدلے یم	۱۴۴
۱۱۰	دَ خزان دَ آمد کُوکي پهٔ بهار کړي	۱۴۵
۱۱۱	عام و خاص وته معلوم شوم	۱۴۶
۱۱۲	چي فنا مي لهٔ نظر شوي	۱۴۷
۱۱۳	څومره چي خَبرانه ده	۱۴۸
۱۱۴	پت پالم، وفا کوُم	۱۴۹
۱۱۵	څو لکه پخوا نهٔ شي	۱۵۰
۱۱۶	هره کریکه به اذان کړم	۱۵۱
۱۱۷	کهٔ دي زړهٔ دَ التفات شی	۱۵۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	ورومبی مصرعه	مخ
۱۱۸	ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوږ زړۀ	۱۵۳
۱۱۹	خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده	۱۵۴
۱۲۰	هلۀ ما ته به همکار شې	۱۵۵
۱۲۱	څوک چې لولپه نۀ شی	۱۵۶
۱۲۲	تۀ زما فکر او خیال زده	۱۵۷
۱۲۳	ما نه مې نظر د ے ورک	۱۵۸
۱۲۴	دریغه یو پۀ زړۀ مابنام	۱۵۹
۱۲۵	دَ درد و غم او اذیت قیصه ده	۱۶۰

(نظم برخه)

شمېر	عنوان	مخ
۱۲۶	امن او ښکلا	۱۶۲
۱۲۷	ازادي او وطن	۱۶۳
۱۲۸	اے دریغه!	۱۶۴
۱۲۹	خدایه! (دُعا)	۱۶۵
۱۳۰	ځوانی	۱۶۷
۱۳۱	دَ وخت لَیلا	۱۶۸
۱۳۲	ګران مشر اجمل ختټک ته	۱۶۹
۱۳۳	پوره په هر کالی	۱۷۲
۱۳۴	ما ته یاد شی اے وطنه!	۱۷۵
۱۳۵	آه — نجات	۱۸۳
۱۳۶	مشر نځو خان ته!	۱۸۷
۱۳۷	نوحه	۱۹۰
۱۳۸	تخیل	۱۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	عنوان	مخ
۱۳۹	هغه او زه	۱۹۳
۱۴۰	دَ بُلبُل ناله	۱۹۴
۱۴۱	آه ----- دروند پښتونه!	۱۹۵
۱۴۲	حالات او باوَر	۱۹۶
۱۴۳	وطنه ----- خو!	۱۹۷
۱۴۴	دَ استعمار دلال ته	۱۹۹
۱۴۵	زړه اوښکه او دَ پښتني لېلا په نوم	۲۰۰
۱۴۶	ښکلی دَ خپل کلی	۲۰۱
۱۴۷	قطعې	۲۰۲-۲۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤوایه چې !

الله په ذات تنها دے
هر چا نه بې پروا دے

نۀ دۀ ثوک زیږؤلی
نۀ دے لۀ چا پَیدا دے

په سنیال دَ دۀ ثوک نیشته
دے یو دے او یکتا دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـهٔ خپـل ځـان هـزار داسـتـانـه
سـارینده او نـهٔ پـهٔ چنـګ یـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اساس

دَ یارانو تړون غواړو
مُدام مرګ دَ بېلتون غواړو

دَ مرګ کُومې کښې هم یاره!
سرګرمي دَ ژوندون غواړو

دَ جرس پهٔ هر یو غږ کښې
نوے نوے پاڅون غواړو

دَ ښائست همه شهرت له
یو هنګام دَ جنون غواړو

اننګو دَ "نن سبا" کښې
بیا سُرخي دَ پرون غواړو

شیرین یاره! پهٔ هر حال کښې ---!
مګر خَبر دَ پښتون غواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوي
تا راته دَ سترګو دَ صُهبا ؤوي
درست لهٔ سر آو ماله درته تېر ځېښي
مونږه دې محفل کښې پهٔ سر بیا ؤوي
عقل، فهم، فکر لهٔ ما ورک هسې
بیا دې نظرونو کښې پهٔ غلا ؤوي
راغلې عیادت له مې؛ خو وژني ما
ډېره پهٔ تمهید کښې دې دُعا ؤوي
وُوری تندرونه پرې باران پهٔ خېر
حال مې دَ ګُلشن راته صبا ؤوي

ستا کارِهٔ بانِهٔ هُم دا رَوِش لري
تا چې شیرین یار پسې پهٔ شا ؤوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا مې کړے عیادت دے
یقیني زما شامت دے
پروادار ئې دَ خلې نۀ یم
خو دَ میني یو عادت دے
کړم ئې خلاص لۀ هره غمه
ستا یو غم راعنایت دے
دَ پټکي پۀ ترل نۀ وُو
هغو کړے امامت دے
خپل خوارۀ اجزاء راټول کړه
ستا لۀ مخه عبارت دے

یار حساب دَ بوسې غواړي
شیرین یار باندې قیامت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بلبلو دَ نوا خبرې ؤکړه
دَ چمن اَو دَ صبا خبرې ؤکړه
مخ اَو زلفو ښخه بیا خبرې ؤکړه
دَ سبا اَو دَ بېګا خبرې ؤکړه
دَ ښائست دَ نزاکت ستائینه ښه ده
ولې دا چې دَ حیا خبرې ؤکړه
دَ رنګونو هغه ډک ماښام تالا دے
اے واعظه! اوس پهٔ سا خبرې ؤکړه
پهٔ هَیبت دَ سپینو تُورو کا وارونه
بیا دَ لېچو دَ ادا خبرې ؤکړه

بیا به څهٔ وی چې ایام پهٔ اختتام وی
شیرین یار ته شه پخلا؛ خبرې ؤکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې آبه نهٔ يم چې به آب آخُلم
ياره! لهٔ تا دَ سوال ځواب آخُلم
هر يو عنوان دَ تا لهٔ باب آخُلم
زهٔ انتساب لهٔ خپل نصاب آخُلم
پهٔ هغه زلفو، هغه مخ مې قسم
لهٔ "روز و شب" حساب کتاب آخُلم
سرو اننګو دې خولې وُنيؤلې
ځنګ انتقام پهٔ آب و تاب آخُلم
واعظه! دومره پهٔ شتاب وُلې يې
ايله قدم دَ خپل شباب آخُلم
کله ساقي، کله واعظ رادرومي
چرته تسبې، چرته شراب آخُلم

شيرينه ياره! شمله جګه لرم
پهٔ دې عتاب کښې دومره تاب آخُلم

۲۰۰۲_۱۰_۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ خپل خیالونو تماشا جوړوم
څو تصویرونه دَ اشنا جوړوم

مِینا تر خلې کا چې جُوته شي شراب
سِهل ترکیب سره صُهبا جوړوم

ما وې: سبوا دَ دیدن تنده شوه؛ لا
تا وې: مَېدان دَ کربلا جوړوم

ما وې: دَ زلفو مخ نیوے ئې ؤکړئ
تا وې: لهٔ سترګو بلا لا جوړوم

لکه بُلبُل چې ژابلې پسرلې
اوس به یو هغه رنګ نوا جوړوم

۲۰۰۲_۱۰_۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زما چې ګرېوان څیرې ګُلان
لۀ خپل شیؤنه به ثنا جوړؤم

سپرلیه! بوټي پۀ ګودر ؤنوله
خپلو دردونو له دوا جوړؤم

شاړو حجرو کښې مې ډیوې بلؤم
هغه جرګې به درته بیا جوړؤم

توبه دَ زیست مې خط او خال دَ اشنا
تورو تیارو نه هُم رڼا جوړؤم

ستا دَ وعدې غُندې یَو رِزم هَمه
پۀ هر بېګا کښې خپل سبا جوړؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ بلبل لره غُنچه ده
نو پتنګ لره ډیوه ده
خوا دې ما باندې پوره ده
دَ پټکی بنکلا شمله ده
تهٔ غَره اوسه پهٔ حُسن
زما هُم دَ عشق نشه ده
دې خیالونو لېونو له
ستا پهٔ مخ جوړه غرمه ده
تر دا هسې بانهٔ غشو
څهٔ نَشه، څهٔ حوصله ده!

خط او خال، لب او رخسار ته
مشاطه پهٔ تماشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمه شپه کښې هُم شوګیر یم
ستا دَ زلفو چې اسیر یم
دَ وَفا دستار تړلے
دَ پښتو دَ ملک سفیر یم
سمه، غرۀ به سره یو کړم
دَ وحدت هغه بهیر یم
کله پرېوځم، کله پاسم
پۀ تخریب او پۀ تعمیر یم
دلداری؛ خودداری یوړه
تا ته څۀ ښکارم، حقیر یم
زۀ پۀ غُښته لۀ چا کله!
شته من یاره! څو فقیر یم
لوګے ستا لۀ یو نظره
پۀ حلقه کښې بې نظیر یم
ستا رضا شی راحاصله
پۀ تلاش او پۀ تدبیر یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ تلاش او پهٔ تدبير يم
خو کړلے خپل تقدير يم
خو مقصوده ستا رضا ده
پهٔ حرم او نهٔ پهٔ دير يم
چې کا يون دَ يار پهٔ لوری
دَ هغهٔ قافلې مير يم
هم هغه راپورې خاندی
چې ئې زهٔ دَ غم پهٔ وير يم
"يو بلبل دَ ګل ثنا کړه"
ستا دَ هغه خوب تعبير يم

غټې غټې زلفې وينم
شيرين ياره! ډېر زهير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ اباسین کوی اوس ما ته پهٔ چپو خبرې
نهٔ پېغلې جونه پهٔ ګودر کښې پهٔ منګو خبرې
هلته پهٔ بڼ کښې اواز نهٔ کا کوم طوطی اَو مېنا
دلته مېره کښې خاره نهٔ کا پهٔ شپېلو خبرې
دَ حجرې ګټ کښې نهٔ منګے کا، نهٔ رباب دَ مطرب
دَ زیر او بم سره ځلمو ته دَ زړګو خبرې
هغه دَ ژوند دَ رنګینیو کاروان چرته تللے
پهٔ خلهٔ چې نهٔ راولی بېرته دَ راتلو خبرې
هغه نکهت، هغه ګلشن او بېدل دَ بورا
یاد دَ ماضی شو دې وطن کښې دَ سپرلو خبرې
ګل دَ لاله هم چرته تورو خاورو ؤخوړلو
نهٔ دَ غانټول ؤکړې بیا پولو اَو پټو خبرې
دَ چاپېریال وجود لمبه دے ترې لوخړې خېژی
دَ ژوند سلګۍ دی؛ ما ته کاندی پهٔ زېږګو خبرې

دَ اوږو سترګو نظر وړے مې بنائست دَ حیات
کړه شیرین یاره! اوس دَ زړونو سپېلنو خبرې

۲_۱۱_۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره دَ تا دَ خط او خال خبره
زما دَ حال او استقبال خبره
زما دَ عشق، ستا دَ جمال خبره
نهٔ ده څهٔ دا دَ اشتغال خبره
ګڼې نو تا خبره وِرانه کړله
جوړ وو محفل، وه دَ مثال خبره
یار دَ قدرونو پهٔ رموز ګڼې وایی
نهٔ کا پهٔ بام او پهٔ دېوال خبره
ستا پهٔ محفل ګڼې څومره ډېره ؤشوه
یو دَ شړی او بل دَ شال خبره
خبره یو وه؛ خو څوک پوهه نهٔ وُو
ما کړه دَ دام او دې دَ ټال خبره

حُسن وحدت دئے؛ بیا مې ؤچېړله
دَ سمې، غرهٔ دَ اِشتمال خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوه بُلبله دَ رنګینو پَسرلو خبرې
هغه دَ عېش او دَ عشرت دَ ورځو شپو خبرې
غوارم ګُلشن کښې دَ نکهت دَ ګډېدو خبرې
بیا دَ بورا دَ بنېدو اَو دَ غُنچو خبرې
مُطربه راشه! دَ حجرې پهٔ ګُټ کښې بیا وُچېړه
پهٔ زیر و بم کښې دَ تارونو، پهٔ نغمو خبرې
ساقی چې راشی نو واعظ دې هُم دفتر وُسپړی
دَ هر یو ګُوټ سره به اَورم دَ توبو خبرې
زړهٔ مې ډېر وُغواړی لهٔ ځانه دَ وتو خبرې
بس خو؛ رامخکښې شی دَ شرم اَو پښتو خبرې
ښایی سړی وُکړی تر منځه دَ سړو خبرې
ملک دَ پښتو دے دلته وُشی پهٔ جرګو خبرې
راوی! ښائېست ته دَ حیات وُکړه پهٔ زوره زوره
دَ مئینانو، لېوانیانو دَ جذبو خبرې

چې پهٔ حُرمت دَ ګُلستان ئې سر و مال کړهٔ فدا
ستا شیرین یار به تا ته وُکا دَ هغو خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چې پۀ زړونو حکومت کؤمه
بیا څۀ خطر دَ بغاوت کؤمه
لُسته دَ مخ دَ عبارت کؤمه
دَ بغاوت چې حمایت کؤمه
دا دَ خوبانو محبت کؤمه
کۀ دَ بُتانو عبادت کؤمه
ملګرې ځان سره څو اوښکې لرم
دَ تېږې زړۀ چې عیادت کؤمه
ستا دَ یارۍ خوارۀ هُم هسې عدم
پۀ درمسال کښې مُشقت کؤمه
غَرض دَ تا سره دَ زیست دے اشنا!
څۀ؟ محبت کۀ قومیت کؤمه

.

اُودۀ بانړۀ ئې څۀ راؤلړزؤل
لۀ خَوَرو زلفو شکایت کؤمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ کوم سبا آو پهٔ بېګا کېنبې اُوېره شوی نهٔ یُو
ستا دَ وعدې غُندې خو ښه ده! کچه شوی نهٔ یُو
ستا دِ هر یاد سره تر عُمره مو یاری پاللې
خپله تپه کېنبې لکه ستا بې پته شوی نهٔ یُو
ستا دَ نظر دَ پلوشو لهٔ متازَیه توبه!
ښه ده ذره غُندې چې مونږ بې ډکه شوی نهٔ یُو
ساقی ګُل فامه! بېرته راشه او کاسې ډکې کړه
تا ته دا چا وې؟ چې توبو نه توبه شوی نهٔ یُو
ستا دَ څو اوښکو پهٔ ترمکه به راژوندی شو اشنا!
څو پهٔ باران دَ بهارونو تازه شوی نهٔ یُو
هسې به تل دَ وخت دَ ناوې لهٔ مخ آخلُو پلَو
څو دَ اجل دَ درندې چې لُقمه شوی نهٔ یُو
دا خو اتل ده چې به مُومُو لهٔ جانانه وصال
مونږ لهٔ پخوا چرې دَ ځان پهٔ زېرمه شوی نهٔ یُو

شیرینه یاره! دَ مرام لَیلا به نهٔ شی پخلا
څو پهٔ انګن کېنبې دَ حجرې چې جرګه شوی نهٔ یُو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږه سا به مې په سا شي
کهٔ اشنا مې خوا په خوا شي

چې دې لاندې تر قدم شو
په جهان به سربالا شي

خلک جوړ به لرغوني وے
کهٔ په دم آو په دوا شي

زهٔ اَو تهٔ سره فریق یُو
فَیصله به مو په چا شي

ساقي! وار کښېږي خطا نهٔ شي
چې مستان دې وارخطا شي

لهٔ دې هسې لا چارِیَه
هره چاره ناویسا شي

دَ سفر توښنه هُم دا ده
چې دوه سترګې دې بینا شي

زما سترګو وَته کسه
چې خپل عکس درته ګویا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ هوا دَ وخت تکیهٔ ده
نهٔ پهٔ ما شی، نهٔ پهٔ تا شی
اَزاله مې دَ زړهٔ ؤکړه
چې خبره خو صفا شی
لېونے دَ مینې څهٔ زده
چې روا، کهٔ ناروا شی
تاوده وینه دَ ځوانئ وی
ابتدا کښې، انتها شی
تورې زُلفې ګُورې ستایَم
رفعه، دفعه به بلا شی

شیرین یاره! وار دَ چا دے؟
دَ بانهٔ غشی ادا شی

۳_۱۱_۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضا پېښه دَ تقدير شي
نۀ ترکيب اَو نۀ تدبير شي
دَ روزګار لۀ دامه ووځي
دَ زلفانو چې اسير شي
پۀ روزګار کښې ږی مَترُوکه
پۀ ياری کښې ناګزير شي
لۀ فلکه خپلې بَرْخې
څوک امير اَو څوک فقير شي
دَ وختونو لۀ پېرزويه
څوک اتڼ اَو څوک پۀ وير شي
چې دَ خيال ځانګونه مات وی
نو به څنګه هواګير شي
دَ بانۀ پۀ تېرۀ څُوکو
دَ مئېن دَ سينې څير شي

مړاوې سترګې دَ يار وينی
شيرين يار ځکه دلګير شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پهٔ چم کښې بې آرزی ده
زمونږ ډېره بې وسی ده
دَ اُمېد دَ هر یو ګُل مې
پهٔ درون سینه زخمی ده
پهٔ مثال دَ اورکی مو
پهٔ خپل سر راهنمائی ده
ستا دَ سترګو و شوخۍ ته
څهٔ مستی، څهٔ بې خودی ده
څهٔ بې سره زمانې ته
خودسری او سرلوړی ده
چې دې نهٔ ؤرسی فهم
"چُپه خله کښې بهتری ده"

دا بیان مې وزن دار دے
دَ مفهوم ئې روانی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته دے همرا زما لهٔ خوا تلے
ځم پسې کهٔ هر لورى اشنا تلے
ښکلے مې دَ خنګ نه پهٔ خندا تلے
هاغه دے - - -! بيا زړهٔ جوړې زما تلے
خلې ته دَ آجل ئې کله زهٔ پرېږدم
زړهٔ لکه ماشوم رانه پهٔ غلا تلے
ما وې عقل، فکر مې تا وړے دے
لا صبر، سکون پرې نه سبوا تلے
هرې حادثې ته چې تېر نبوى
هغه هُم دَ ښکلو پهٔ ادا تلے
څوک چې پهٔ نوا دَ وخت شنوا نهٔ شى
ستا لهٔ دره هُم نو بې نوا تلے
شپو نه مې دَ ژوند؛ خوبونه تلى دى
داسې ئې دَ زلفو پهٔ سودا تلے

بَلې پهٔ مزار ئې دَ ياد شمعې ږدم
ما نه مې ارمان ډېر پهٔ ژړا تلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ کهٔ پهٔ لر او کهٔ پهٔ بَر اوسېږې
یاره! زما دَ زړهٔ پهٔ سر اوسېږې

تهٔ پهٔ بولان کهٔ پهٔ خیبر اوسېږې
لهٔ ما به ولې ناخبر اوسېږې

دَ تور کاکل حقدار به ؤنهٔ ګرځې
څوئې لَمن کښې دَ تور غر اوسېږې

وایه! دَ زلفو او دَ مخ دې قسم!
پهٔ روز و شب کهٔ مې خبر اوسېږې

دَ اننګو تر څوکو راغله سُرخې
وائې: لهٔ ما به پهٔ خطر اوسېږې

دَ هوسۍ سترګو لهٔ زمرې نظره
شیرینه یاره! ډېر اوتر اوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ تر ځنګه مې شباب دے
خو په ترخ کښې مې کتاب دے
دا انجام ستا دَ عتاب دے
چې اغاز زما دَ تاب دے
سیند دَ اوښکو کښې مې ډوبند
یو ګوهر، مګر نایاب دے
دغه ستا دَ سترګو اوښکې
دا هُم سیند، خو بې پایاب دے
ستا تر هسې رنږې اوښکې
کهٔ ګوهر دے، خو کریاب دے
ستا دَ زلفو پهٔ سودا کښې
وُرک دَ شپو نه زما خواب دے
ستا تر غږ سارینده هېڅه
هُم دا هسې چنګ، رباب دے

شیرین یار دې پرې هُم زده کړه
څهٔ حساب دے، څهٔ کتاب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کۀ یو مو پۀ لار زغَل دے
خو نظر مو سره بیَل دے
یَو یَو خاپ دَ تېر کاروان وو
ما پرې اېښے باندې پَل دے
دَ ښکلا "مرد مېدان" دے
هر یو خیال زما اَتَل دے
زړۀ کۀ لوی لۀ یوې خوُلې کړې
ښۀ دَ زړۀ پُوره بَدل دے
دَ کاکل ځړې به سر کا
زما فکر کله شل دے؟
چې زۀ ستا شم، تۀ زما شې!
دَ هر سوال هُم دا یو حَل دے

شیرین یار ته به پخلا شي
دغه امر اوس اټل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارت دَ مال او سر پکښې معدوم دے
مونږ ګټلے په دا ښار کښې بلا نوم دے
دَ ښائست ئې په حلقه کښې څومره دُهوم دے
بیا په حال دَ لېونیانو څوک معلوم دے
ما خو کړې له ازله ستا ثنا ده
ما به کله په تا یاد کا؛ طالع شُوم دے
کا له ښکلو دَ وفا او دیدن طمع
کتهوری له زانهو غواړی؛ زړهٔ ماشوم دے
سپېلنی غُندې لوګے ئې له وعدو شم
ډېر دَ پیو ئې رخسار دی، په خلهٔ اُوم دے
هر سحر مې ستا په مخ باندې محیط دے
هر ماښام مې ستا کاکل څخه موسُوم دے

په ټولی کښې دَ همزولو داسې وایی
شیرین یار مې لېونے دے، ډېر معصوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ نیؤلے ستا دَ مینې پهٔ قصور یم
سر دَ دار باندې ختلے یم منصور یم
دَ جنت حُورې دې واړه لاس پهٔ نام کا
سربازانو ته حلقه کښې پهٔ ظهور یم
داسې مهٔ وایه! چې تهٔ به لهٔ ما هېر شې
کهٔ لهٔ تا پهٔ بل دیار یم ښځنې دُور یم
هلته شوے دې حُرمت دے تندرونو
دلته زهٔ هسې بې آبه یم، بې نُور یم
ښهٔ سامان دې دَ "سر ښنې" هر څو ما کړهٔ
ولې بیا دې هُم حلقه کښې نامنظور یم
شامدام لهٔ جفاکارو پامالېږی
ښهٔ آګاه پهٔ سر او مخ دې دَ دستور یم

کهٔ دَ یار پهٔ نوم مې وژنې؛ تور ئې اخلم
لهٔ دې اخوا شیرین یاره! "بې قصور" یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلے یار پۀ مئین زړۀ مې خبر کوم دے
دَ شته مَنو پۀ خوارانو نظر کوم دے
چې شوخي دَ پَېمانو ده پسې وُرکه
دَ شفق دَ سُرخۍ ډک مازیګر کوم دے
دواړه لاسه مې ورکړې دی ګرېوان کښې
اوس دَ ګُل دَ خنداګانو سحر کوم دے
هر پرواز دَ بلندۍ ته مې زړۀ کېږی
خو دا توان مې پۀ غوځ شوی وزر کوم دے
ډېر غمونو سر تر پایه کوره کړے
زما نۀ زده چې لَر چرته دے بَر کوم دے
زړۀ به څۀ دَ منصفانو پۀ در یوسم
دلته تول نو دَ انصاف برابر کوم دے

شیرین یاره! دَ دې وخت لَیلا هُم ستا ده
خو زور متهو کښې او ګُتو کښې زَر؛ کوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمانونه سبزه زار دے
اُمېدونه نوبهار دے
دَ وخت زوُل پۀ کومه راوړم
خَیر دے! دې خوا مې هُم کار دے
رسئ زلفو ئې کار ؤکړۀ
اوس دَ غشو بانو وار دے
ستا کاکل پۀ سر ختلے
زما هُم پۀ سر دستار دے
لکه زلفې دې اُوږدې دی
زما هومره انتظار دے
لکه زلفې دې خوَرې دی
دَ خیال هسې انتشار دے
وایه! اوس نو یاری څۀ ده؟
یو غَرض، یو کاروبار دے

شیرین یاره! یار بخیل دے
یا نصیب زمونږه خوار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو لهٔ زلفو دې شبخون دے
بل لهٔ سترګو دې ساتون دے
زور پهٔ لاس او دنیادار شي
مُسَلم هغه مجنون دے
جرس خپله سینه سره کړه
پاسه پورته شه! پاڅون دے
ستا پهٔ ذکر، ستا پهٔ فکر
سر مې اېښے پهٔ زنګون دے
ستا پهٔ سترګو کښې ځلېږي
زما هسې ځيګرخون دے
پهٔ مخ اوښکې بوړکي دي
هُم تناکې مې لړمون دے
ستا پهٔ در چې تمامېږي
پهٔ دا لارو زمونږ يُون دے

پهٔ پښتنه به مې راشي
شيرين يار خو مې پښتون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې نه چې بې تالاش او بې تدبير يم
خو بس دا چې زهٔ کړلے خپل تقدير يم
هومره مخ به دَ هوا ګوزار ته نيسم
څو مې دم دَ وزر شته دے هواګير يم
دَ سينې کچکول مې ډک لهٔ ملغلرو
زهٔ پهٔ غُبنته لهٔ چا نهٔ يم څو فقير يم
خداۍ راکړے ډېر دولت دَ قناعت دے
زهٔ پهٔ دا لهٔ بادشاهانو زيات امير يم
لکه يار چې مې دَ زړهٔ دَ رنځ دوا ده
داسې زهٔ ئې هُم "سر ښځې" له اکسير يم
پهٔ ټولې دَ سهېليو کښې "خلهٔ راکړې"
پهٔ حلقه کښې دَ همځولو بې نظير يم
بې لهٔ ما به وی دَ ښکلو خوا نيمګړې
دَ شملې غُندې پټکی له ناګزير يم

ستا دَ زلفو ياد مې نهٔ پرېږدی وَ خوب ته
لا تر هاغه به شوګير يم څو اسير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک به سپورے و ته هُم ئې قریب نۀ کا
خدای دې ځوک په دې وطن کښې غریب نۀ کا

تا په تبغ دَ نظر هغه ادا کړے
چې دارُو مې په یو ښار کښې طبیب نۀ کا

چې دې "وار" راغلے نۀ وی؛ "وار ئې تېر شی"
ځوک دې طمع له یو داسې نصیب نۀ کا

زۀ او یار دومره قریب یُو چې یَو تن شُو
په دا ځۀ شی؛ اعتراف که رقیب نۀ کا

خَمې وروځې، لک بانړۀ اَو تاوې زلفې
هسې مړ یم؛ یار دې دومره ترکیب نۀ کا

شیرین یار دې ډېر آداب دَ ادب پالی
اعتراض وربانديې ځکه ادیب نۀ کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چخښې شوے چې دَ پښو لاندې دستور دے
هر سړے دَ قلمرو څښې مفرور دے
مُنصفان کۀ هر څۀ وکا؛ لاس پۀ خلۀ کا
دَ انصاف غُبنتنه هُم دلته قصور دے
دَ دې دهر محرومان دی څو به شمارم
کوم کسبی دے، کۀ دهقان اَو کۀ مزدور دے
دَ ظالم ذَ عمر هم درازی غواړی
هر مظلوم زما دَ ښار څومره مجبور دے
څۀ به وایم کۀ پۀ دم اَو دوا روغ شی؟
لۀ دې رنځه چې جوړ شوے اوس ناسور دے
لاعلاجه چې هرکله درد دَ غاښ شی
اخستلے هر طبیب پسې آمبور دے

پۀ مَیدان کښې دَ عمل اوسی بې تُورې
شیرین یاره! هر سړے پۀ خلۀ باتُور دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بُلبل خوږه نوا یم
کهٔ مي آورېٖ ستا ثنا یم
سر دَ دار باندې دې ستایم
غُخي ژبي نه ګویا یم
لهٔ پېرزو دي ناآشنا یم
ستا یو هغه رنګ اشنا یم
دَ طاقت پهٔ زېرمه نهٔ یم
چي دَ زړونو شهنشا یم
دَ زمان پهٔ کُتو پوهه
اګاهو لهٔ وخت پَیدا یم
هر سبا، بېګا مي تهٔ ئي
تمام عمر لره ستا یم
دا دې چاره او پیشه ده
کهٔ نېؤلے دې هُم دا یم

شیرین یاره! سوال خو دا دے؟
چي پهٔ څهٔ خطا سزا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلی سره سره غرمه
چرته ده تاوده غرمه
زه یو لیونی مئین
خوښ یمه په سره غرمه
ستا د بانه سیوری ته
بیا کوی دمه غرمه
ستا په تیاره زلفو کښې
ما ته لګه شپه غرمه
ښار د مړه کاته نه دي
خومره شوه اوده غرمه
مخ دې لکه سور شو چې
بیا خوله خوله غرمه

ستا له شیرین یاره زده
ښکلی شو لولپه غرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بينا يم
اوس پخپله خپل نظر لره ړنا يم

ستا جنون کښې لۀ مجنون تلے پۀ هُورته
تۀ دروغ هرګوره مۀ ګڼه ربښتيا يم

تۀ نظر کښې دې لَرې دَ زړۀ رازونه
زۀ هم تل دَ خپلو سترګو نه ګويا يم

زۀ مئين يم آو روزګار لرم دَ مينې
نور به څۀ وايم چې هاغه يم آو دا يم

انتشار منې دَ زړۀ لا هومره زياتېږى
خورو زلفو ئې زۀ وړُے پۀ سودا يم

يار دې خپل مرؤرتوب لۀ مَيَنځه يوسى
شيرين ياره! زۀ پۀ خپله خلۀ پخلا يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

روح مي کومې بلا وُرے دے هر چا زړه
په دې ښار کښې هر دانا او نا دانا زړه
مينه هغه رنګ له کار دے؛ خوامخوا زړه
هم بادشاه دَ زمانې او هُم ګدا زړه
پس قدمی له پېش قدمیِ وی بلا ګرانه
داسې مهٔ ګڼه! چې بېرته تلهٔ اوس ما زړه
تهٔ ښېبوه دَ خشم ؤکړې، زهٔ دَ مينې
خپل خپل کار دے؛ دَ تا هاغه، زما دا زړه
لېونی خو په زورنو لا ورانېږی
سر دَ دار باندې مو ترپې هُم نخا زړه
دا خو ستا غمونو نهٔ یم زهٔ پرېښؤلے
ګنې ډېره مې خندا او مشغولا زړه

په يو تېکی کښې دوه تُورې نهٔ ځايېږی
شيرين ياره! چې انا زړه؛ څهٔ اشنا زړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمعیت مې خور کاکل دَ لَیلا یوسی
لکه خوب پهٔ شپه کښې؛ توره بلا یوسی
زړهٔ پهٔ دواړه لاسه نېؤم؛ دَم پرې چُف کړم
خدای زده؟ ښکلے ئې پهٔ کوم هُنر بیا یوسی
عشقه! ما هُم هسې تېر لهٔ خندو خار کړه
لامبوزنی مل اُبو کښې پهٔ شا یوسی
دَ یعقوب غُندې مې زړهٔ وَ ته غم پرېوت
دا یوسف به مې دَ سترګو رڼا یوسی
دا منمه: حې پُرسان له به یار راشي
عزرائیل چې زما روح پهٔ سما یوسی
بیا دَ قبر پهٔ خزو مې اوښکې توی کړه
دَ زړهٔ خیرے به دې ډېره ژړا یوسی
خلقو وې به: اجل مَل ئې دَ نظر دے
ما ګڼله کله؟ سترګې به ما یوسی
عقل خام شی،. ادراک شل او فهم ړوند شی
ځان قضا له ګنې څوک؟ پهٔ رضا یوسی

شیرین یار! به دې دَ خدای پهٔ در کښې غواړی
تقاضې کهٔ دې هر څو دَ دُنیا یوسی

(c) ketabton.com: The Digital Library

استقبال ئې لاس په نام دَ خط رقم ته
خدایْ دې راوَلی دا یار زما حرم ته
نرګس چشمه، لاله رُخه، یاسمین بُویه
پسرلی ئې هُم غوړېږی هر قدم ته
دَ زړهٔ زخم دَ مودو وو؛ جوړ ناسُور شو
اوښکې پاکې کړه! ضرور اوس څهٔ مرهم ته
تل روانې ترې چینې دَ سترګو ډکې
یم حَیران دَ جل وهلې سینې زَیم ته
هغه سترګې چې دا ستا په درد لوندې شی
دَ حیات اُبهٔ هُم نهٔ رسی دې نم ته
ډېر یقین راته خپل یار مې زړهٔ نشین کړهٔ
پسې نهٔ ځم ځکه دیر او یا حرم ته
دَ معروض په پړدو سُر به ئې هر تار شی
غوږ کهٔ ؤنیوی مطرب مې زیر او بم ته

شیرین یاره! چې هُم درد آو هُم دوا زْده
دغه هسې ژبه ورکړه خپل قلم ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويښ ادراک لۀ تغافله رابَېدار کړم
بينا فِهم خپل مرام وَ ته پۀ لاړ کړم

پښتون فکر اواره پۀ خند و خار کړم
روڼ نظر رڼا رڼا لکه انوار کړم

دَ بې باکه غَيرتي جنون لۀ زوره
زۀ تېپه دَ خپلواکۍ پۀ سر دَ دار کړم

دَ مانۍ ښتن شو غل مې دَ ګودَيکو
ډېر دَ وخت پۀ نوي جبر آه و زار کړم

اوس کۀ ما وَ ته حاصل شي دَ يار وصل
يو ساعت به دَ جنت پۀ عمر شمار کړم

دا چې ګرځمه بې ياره، بې دياره
شيرين ياره! څۀ پۀ زيست، څۀ پۀ روزګار کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دا یو هسې انتشار وژاړم
یا دې دا اُوږد انتظار وژاړم
هغه خندا چې دې تار تار وژاړم
لکه بلبل په آه و زار وژاړم
زه یو بې وسه دَ نړۍ غمګسار
غم مې دَ یار که دَ دیار وژاړم
دَ یار دَ ختو، لُوټو وران کورکې
دنګه ماڼۍ څه دَ اغیار وژاړم
لکه جرس هُم زړه مې ډېر ژغواړي
تیر وَهم په لویه لار وژاړم
تنکۍ غُوټۍ مې تندرونو یوړې
اوس څه آمد دَ نوبهار وژاړم

.

دَ خپل شهید ارمان په قبر باندې
بلۆم شمعې بې اختیار وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تغافل دې دومره زيات شو
چې دَ اوښکې هُم زړهٔ مات شو
مونږ هغه ليمهٔ پهٔ لاره
ورک نظر دَ التفات شو
پهٔ جامه دَ پسرلی کښې
خزان شامدام رامات شو
ما هُم خيال دَ غزنوی کړهٔ
ستا وجود چې سومنات شو
پهٔ زخمونو دَ احساس کښې
دَ نَوونو هُم بهتات شو
دَ ښکلا صاحب نصابه
بس کهٔ ياد دې لږ زکات شو
دَ زړهٔ زنې مې لوګے کړهٔ
دَ بارخو نظر دې مات شو

هسې رنګ شيرين بيان دے
چا ته قند اَو چا ته شات شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماضي باندې خپل حال ږدي
بنهٔ بُنياد دَ استقبال ږدي

پهٔ سپين مخ چې سياه خال ږدي
خداىْ زده بيا ئې پهٔ څهٔ خيال ږدي

بدبختي يو داسې پېښنه
درته کږه هر کمال ږدي

نهٔ جلوه دَ بام دَ سر نه
نهٔ هُم زنه پهٔ دېوال ږدي

نهٔ ښکاره دَ تمبو وُت نه
نهٔ لهٔ سره ښکته شال ږدي

شيرين يار! لهٔ هر څهٔ تېر دے
هر يو شرط کهٔ دَ وصال ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښهٔ يار دے کنار هسې
زما تللے قرار هسې

بيا دَ زړهٔ اضطرار هسې
سيند دَ سترګو چيکار هسې

لکه اوس خوار و زار هسې
کله نهٔ وُم پهٔ دار هسې

کله دام او کله تال وی
لا دَ زلفو ئې تار هسې

لهٔ ۰ دې ښکلې همکاريه
دا اغيار مې شی يار هسې

وختهٔ! زوُل کهٔ دې بل راشی
زما هر خوا ته کار هسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړهٔ کاتهٔ نه دي لوګے شم
مونږه واړه بیمار هسي

ساقي څار دي لهٔ بادي شم
خو وار تیر شي پهٔ وار هسي

ستا دَ مخ وَ آبادۍ ته
دا ګُلشن او بهار هسي

ستا دَ سترګو پَیماني ته
دا مقدار او معیار هسي

پهٔ ملاتړ ئي ډاډه وُسه
شیرین یار دي پکار هسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ دې خلۀ زما پۀ خلۀ شي
نۀ به "تۀ" اَو نۀ به "زۀ" شي
پۀ ادغام چې دې بانۀ شي
څۀ خاتۀ، څۀ پرېواتۀ شي
زما زړۀ اُبۀ اُبۀ شي
دَ تا کسی خو مارۀ شي
دَ نمرمخو تېکاوْ چرته
دَ راتلۀ سره ئې تلۀ شي
لب ئې باندې پۀ صُهبا دی
لا چې مل ئې سرۀ لېمۀ شي
پۀ تکور دَ تود نظر مې
دَ احساس دردونه بنۀ شي

شیرین یاره! سترے خیال مې
پۀ چاپه غنو اودۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا نیؤلے خپل ډګر دے
ما ساتلے خپل سنګر دے

ښۀ پرچار دَ سر لوړی دي
خو کۀ پاتې دَ چا سر دے

ستا هر یاد زما سره دے
ستا هر غم زما پۀ سر دے

غشی باندې پۀ لیندو کړه
ما نیؤلے خپل تټر دے

تۀ نقطه یو دَ پښتو شه
ژوند دې ګوره! ستا چکر دے

دا غزل مفهوم درآزه
پۀ خپل بحر مختصر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

للمه، دشته، سم او غر پيکه پيکه دے
نن دَ کلي هر منظر پيکه پيکه دے
يا زمونږه خپل نظر پيکه پيکه دے
يا دَ ورځې مازيګر پيکه پيکه دے
خدايه! ورک کړې لهٔ اسمانه تندرونه
خوف نه سپورے مو دَ سر پيکه پيکه دے
ما وې: راغے ترې قاصد ؛ خو څهٔ به وايي
دهٔ وې: چُپ شه! هر خبر پيکه پيکه دے
بيا وَهلے پهٔ ګُلشن ئې چا شبخون دے
دَ بلبل دَ شپو سحر پيکه پيکه دے
نهٔ ساقي شته، نهٔ سپوږمۍ دَ څوارلسمې
چې رونق دَ بام او در پيکه پيکه دے
نهٔ ئې جالې پهٔ څړې کښې دَ بازونو
نهٔ ئې بار، سايه؛ شجر پيکه پيکه دے

غُتمې نهٔ سپړې ګرېوان چې شيرين ياره!
پهٔ درون ئې زړهٔ، ځيګر پيکه پيکه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر کۀ منزل ته مو مزل ؤنۀ کړۀ
ښه ده دَ بل پۀ خپو مو زغل ؤنۀ کړۀ

پۀ خنډ و خار آو سرۀ اورونو لاړم
تا وې: دَ تګ دې لا تکل ؤنۀ کړۀ

زړۀ مې ډاډه کړۀ پۀ ساد سیوری دَ ځان
بل مې پۀ لاره باندې مَل ؤنۀ کړۀ

څو چې پرون نه مې پُښتلی نۀ دی
ما دَ سبا هومره اټکل ؤنۀ کړۀ

هُم شۀمه وَرک هُم دې پۀ سترګو کښې یم
دا دې یو هسې رنګ له چَل ؤنۀ کړۀ؟

څو غزالې سترګې راوانۀ ړوې
مونږه سامان دَ خپل غزل ؤنۀ کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین جبین وَ ته ئې رام "ماهِ تمام" بیا
سرو لبانو ته صُهبا ئې پهٔ سلام بیا
ځَنګ ته راغے سرهٔ لبمهٔ هسې ګُلفام بیا
دَ ساقی لهٔ ګُتو پرېوتو ډک جام بیا
سرهٔ او شنهٔ دَ مخ ئې راؤستو هنګام بیا
اولاړ چُپه خلهٔ سپرلے پهٔ احترام بیا
وخت او بخت به پهٔ ما وُکړی ډېر انعام بیا
کهٔ مې نن دَ خپل پرون شو هم کلام بیا
ما وې: شپې له به تسخیر دَ زلفو کاندم
دې وې: شل دې شو ادراک اَو فکر خام بیا
اوږدې زلفې، نیغ بانړهٔ اَو کږې وروځې
زما مرګ له ئې ښهٔ کړے اهتمام بیا
چې لهٔ آله، نسر او ماله پسې تېر شي
هغه څهٔ کوی اشنا پهٔ ننګ او نام بیا

شیرین یار چې دې بیان هسې دراز کړهٔ
دَ اوږدو زلفو مېرمن کوی قیام بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندې و خار دے، کند کپر دے
دَ عشق لار ده، سخت سفر دے
زیست روزګار مې کور و کر دے
پنډ دَ غم دې راپهٔ سر دے
روز و شب مې ناخبر دے
څهٔ شوقدر څهٔ اختر دے
تورې سترګې، ګُورې زلفې
څهٔ جادو دے څهٔ منتر دے
پهٔ بېګا دَ ژوند به راشي
دغه لوظ ئې مُعتبر دے
پهٔ بارخو ئې خُوَلې راغلې
چې حِدت مې دَ نظر دے
ما ئې سپورے هُم پهٔ تا کړهٔ
کم چې سور مې دَ ځادر دے

شیرین یاره! زړهٔ دې ژاړه
خو دا هسې رنګ دلبر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پهٔ عشق کښې چې بدنام دے
هر هغهٔ ته مې سلام دے

ستا زيرک نظر ته خام دے
کهٔ مې فکر دے، کهٔ پام دے

هر يو رند چې ورته رام دے
دَ ساقي پهٔ لاس کښې جام دے

ساقي جام لهٔ لاسه ورکړهٔ
دَ سرو سترګو دې هنګام دے

ستا دَ سترګو آئينه کښې
ما ليدلے خپل انجام دے

دَ خورو زلفو سودا کښې
خوب ارام پهٔ ما حرام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له مینې بهره مند شی
غم ئې څهٔ دَ ننګ او نام دے

مخ ئې دومره ډېر ښته من شو
چې سپرلے ئې هُم غلام دے

زلفې سپېره، لېمهٔ ډک کړه!
دَ سیند غاړه ده، ماښام دے

زهٔ ئې زیات له دُعا آخلم
ستا پهٔ لبو کهٔ دُشنام دے

مړی څهٔ کا بیا پهٔ اوښکو
یاره راشه! اوس ایام دے

شیرین یار دې یو مجنون دے
کهٔ شهره دے، کهٔ گُمنام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ خپل ځان وَ ته پهٔ ښکنځل یم
نهٔ بل چا وَ ته پهٔ رنګ یم
یو مئین پهٔ نام او ننګ یم
بل دې در کښې ناست ملنګ یم
زهٔ خوشحال یم دَ خپل دوَر
زور ته مخ دَ یو اورنګ یم
لېونتوب مې بدرګه دے
نور بې تېغه، بې تفنګ یم
کله عقل ته پهٔ خَشم
کله زړهٔ سره پهٔ جنګ یم
تهٔ کهٔ ؤسوې هسې شمع
زهٔ ایرې لکه پتنګ یم
پهٔ خپل ځان هزار داستانه
سارینده اَو نهٔ پهٔ چنګ یم

شیرین یاره! جوړ پاڅُون دے
دَ یار ښکنځل ته پهٔ غُرځنګ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو چې په شپه دې اوربل خور نۀ شي
هومره به زړۀ زما په کور نۀ شي
ځو تود نظر دې په دا لور نۀ شي
درد دَ احساس به مې تکور نۀ شي
هومره به مړ دَ اوربل اور نۀ شي
ځو دې سپين مخ په لوګو تور نۀ شي
بيا لۀ زلفانو ځړې مۀ جوړوه
دَ پښتنو تر بله کور نۀ شي
دَ مخ په خال دې زلفې ؤغوړوه
پورې په سپينه لمن تور نۀ شي
ما به هُم ما هسې په زړۀ کښې لرې
کلي دَ چا سره په زور نۀ شي

ځو شيرين ياره! ځيګرخُون مې لرم
رخسار دَ ګُل به رانه سپور نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بنائستونو دَ منظر خبرې
غوارم دَ یار دَ بام او در خبرې
دَ مخ او سترګو دَ اثر خبرې
کوه سحر او مازیګر خبرې
ساقی، باده او دَ سیند غاړه، ماښام
واعظه! وکړه مختصر خبرې
زما حسین او دلنشین دلبره!
نهٔ کا خوند داسې پهٔ بهر خبرې
دَ غمازانو، بدخواهانو پهٔ خلهٔ
مدام زما او ستا پهٔ سر خبرې
څو بل مشال دَ شعور نهٔ وی پهٔ لاس
بیا پهٔ دا شپه؛ څنګ دَ سفر خبرې؟

دا شیرین یار وو چې در یادې ئې کړې
ستا دَ کالهٔ او دَ تبر خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا کهٔ وُرک دې خُوږ نظر کړهٔ
ما هُم پټ دَ زړهٔ پرهر کړهٔ
تا نِکهت دَ زلفو وَرکړهٔ
سحر ناز دَ باد په سر کړهٔ
څهٔ بانهٔ دې لر او بر کړهٔ
پهٔ زلزل دې سم او غر کړهٔ
دومره "غل دَ غرض" څوک دے؟
چې ئې لُوټ دَ شپې سحر کړهٔ
خیال مې هیڅ نهٔ دے بدپامه
څو لهٔ پامه دې بهر کړهٔ
سپینې خلې نه دې قُربان! خو
ناخبر دې هُم خبر کړهٔ

شیرین یار لهٔ خدایه سوال کا
کهٔ ستا لوظ ئې مُعتبر کړهٔ

۲۶_۱۱_۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر يو خيال چې مې حَسين دے
لاله فام مې زړهٔ نشين دے
نرګس چشمه، ياسمين بُويه
ملک خُويه، ماه جبين دے
غاړه لکه، سر فلکه
وياړ دَ واړه سرزمين دے
يو ئې وَصل بل ئې مينه
کهٔ روزګار دے کهٔ مو دين دے
هر يو غم ئې نازپرور دے
هر يو ياد ئې ګُل ورين دے
هر مئبن دې بايَد زده وی
څهٔ ئې قدر، څهٔ توهين دے
بام او در دَ يار دَ کلی
دَ رازونو مو آمين دے

شيرين يار داسې بيان کړهٔ
چې هُم قند دے، هُم ګبين دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ شوخو سترګو مست نظر خوږېږي
څکه سُرخي په مازيګر خوږېږي

ساقي راغلے، هُم سپوږمي ده تمام
رونق زمونږ په بام او در خوږېږي

يو چې څواني؛ بله باده په ګردش
واعظه! خود به دې دفتر خوږېږي

غُټه جبين خو دې راؤسپړه لږ
ګرېوان مې څيرې دے سحر خوږېږي

همه رنګونه ښتا دَ مخ دَ جمال
زمونږ دَ کلي په منظر خوږېږي

کله به وي؛ چې انګازې دَ وصال
کوېته، کابل آو په خَيبر خوږېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راپېښه جُدائي ده
زما تللې بينائي ده
لۀ عالمه بېګانه شؤم
ستا يو هسې اشنائي ده
ستا پۀ کلي ستا پۀ چم کښې
ځان ځاني ده، تنهائي ده
ستا دَ حُسن اجزا ځېنې
خو کاکل ئې اکائي ده
ستا لۀ ګُورو، خُورو زلفو
توره شپه هُم سودائي ده
ستا دَ زلفو لۀ زنځيره
ناممکنه رهائي ده
"چا لۀ زلفو برے ؤموند"!
دا خبره هوائي ده

مينه څۀ ده شيرين ياره!
پۀ عالم کښې رسوائي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اهونو کۀ طوفان دے
نو دَ اوښکو هُم باران دے
پۀ شبخون دَ شهابونو
لمبه شوے مې بُستان دے
یا نالې دی دَ بُلبُلو
یا افغان سر پۀ فغان دے
"روز و شب" مې مخ آو زلفې
څۀ زمان دے څۀ مکان دے
بیا دَ خیال پۀ ائینه کښې
ستا تصویر تا ته حېران دے
کۀ دې سُود چرې مقصود وی
واوَره! مینه کار دَ زیان دے
وخت ده چا ته پښته نېولې
څې پۀ مخه تل روان دے

توره شپه به سپین سحر شی
دغه چغه مې اذان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهائی ده، ځان ځانی ده
څومره ډېره ویرانی ده

دَ وطن هره کوڅه کښې
څۀ دَ وینې ارزانی ده

دَ اقدارو قدر نیشته
چې دَ زَر آو زور خانی ده

نۀ دلیل، نۀ حواله شته
زورګیری ده، من مانی ده

دَ هر مخ پۀ ائینه کښې
نور څۀ نیشته حَیرانی ده

یو دُنیا دَ مئین زړۀ کښې
شیرین یاره! وَدانی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ شونډې کۀ دې پاڼې دَ ګُلاب دی
خط دَ مخ دې لکه توری دَ کتاب دی

ستا دَ سترګو دَ صدف تر زړنې اوښکې
دا ګوهر پۀ تَل دَ آب همه بې آب دی

هَسکې غاړې ته دې هېڅه صُراحی ده
سُتر قامت وَته دې سروې څۀ حساب دی

پۀ ګُفتار کښې نغمه زاره، وزن داره
بلبلان دې هر یو غږ لره بې تاب دی

خَمې وَروځې، لک باڼۀ دې؛ لیندې، غشی
چې سینې دَ مئینانو پۀ خوب دی

بارانونه پرې دَ اوښکو بلا ووری
ارمانونه دَ زړۀ سیمه کښې شاداب دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مَست خراب دي چې دَ سترګو په صهبا دے
هغه کله په صواب او په خطا دے
تورې زلفې دې حاوی په ګوره شپه دی
سپین جبین دې مُقدم په روڼ سبا دے
هغه سترګې چې تر زلفو نیم کَښو شوې
مازیګر مې اوس نیمګړے، نیمه خوا دے
چې مې وُوژني اَو غبرګ پس ته راکا
زما برخه چې قاتل مې مسیحا دے
دَ یار یاد چې دَ مشال هسې بلېږي
ډېره ښه ده چې همرا مې رهنما دے
لاعلاجه رنځ دَ مینې که باله شي
مګر دا چې یار هُم درد دے، هُم دوا دے
دَ یو مخ دَ پاره سل مخونه کېږي
ستا دَ کلي سپے، سرے زما اشنا دے

دَ زړه زخم ئې خیرلو ته ځان جوړ کړه
شیرین یار وَ ته اشنا ئې په خندا دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ زلفو پهٔ سودا مې ژوند حساب دے
ستا دَ مخ پهٔ عبارت مې جوړ نصاب دے

ستا دَ زنې تکی خال وته پسخېږی
څو نیلم کهٔ جوهری څخه نایاب دے

تر سرو شونډو، سرهٔ رخسارو دې شرمېږی
لاله ګُل دے، کهٔ غانټول او کهٔ ګُلاب دے

لکه سترګې دې پهٔ خون کښې مړنې دی
دغه هسې کوم ښکاری او کوم قصاب دے

دَ بانړهٔ غشو تهِ واغُستوه تېکی
تمام شوے دَ ګاڼلو زړونو تاب دے

مخ رونې دَ کومې شپې وه شیرین یاره!
چې وِرک کړے ئې لهٔ سترګو زما خواب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خال پهٔ زنه، پهٔ رخسار چې لر او بر ړدی
داغ وَ ما ته پهٔ زړګی اَو پهٔ ځیګر ړدی
هېڅ یو دم مې ستا پهٔ زلفو اثر نهٔ کا
ګېنې مار هُم اخر کږبنه باندې سر ړدی
ستا دَ سترګو تور جادو یم عاجز کړے
راته کړه هر کمال اَو هر هُنر ړدی
دلداری دَ خودداری پهٔ قیمت نهٔ شی
څوک به ولې خپل پټکے بل ته پهٔ سر ړدی
هېڅ بها دَ رنې اوښکې دَ آب نبشته
څوک به څهٔ ورته پهٔ قدر دُر ګوهر ړدی
ستا دَ شونډو پهٔ بدل به ئې وانخلم
څوک مې وړاندې کهٔ جامونه دَ کوثر ړدی
دَ لېلا دَ زلفو باد دے بیا رالؤتے
بنجاری به پهٔ کوم ګټ کښې اوس عنبر ړدی

دَ اشنا دَ در طواف مې پښې کړې شَلې
خدای ګواه کهٔ لا پهٔ ځایْ مې دَ نوکر ړدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو سکوت دے، خاموشي ده
بې رُخي ده، بې ارزي ده
په مئينو سنګ باري ده
دومره زياته رسوائي ده
ستا دَ نوم په تذکره هُم
لګېدلې پابندي ده
هره لاره کښې مقتل دے
دَ سرونو ارزاني ده
په کُوڅه کُوڅه زندان دے
څۀ اسيره زندګي ده
غلامي خو ترې نه زر ده
دَ مړَيانو بندګي ده

چې مئين په زر او زن شي
ترې نه پاتې سربازي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اُلفت پۀ هر يو راز او بِنا زده دے
چې دَ سترګو پۀ رموز او حيا زده دے

پۀ اغاز دَ کوم سبا څنګه بيا زده دے
پۀ انجام دَ هر پرون ئې چې نازده دے

هغه کله محبت او اشنا زده دے
چې هر چرې پۀ خپل ځان او انا زده دے

ستا تسبې دې شېخه! تا ته مبارک وی
زما کله کوم يو کار دَ ريا زده دے

زړۀ مې بند پۀ هره غُټه شو دَ زلفو
څۀ دا هسې تور جادو دَ لَېلا زده دے

شيرين يار پرېنه مُشکی خالونه پېرى
ډېر دَ اوښکو پښتنو پۀ بها زده دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دَ ښکلو ټکانه ده
نو دَ زړونو استانه ده
ستا دَ سترګو لۀ نظره
داغ مې زړۀ ته نذرانه ده
نۀ زۀ درشم، نۀ تۀ راشې
دغه څنګه یارانه ده
هر سبا او هر بېګا دې
نوې نوې بهانه ده
ستا دَ سترګو پۀ هر رَپ کښې
بېَله بېَله زمانه ده
دَ اسمان دَ تندرونو
ولې تل یو نښانه ده

شیرین یاره! کۀ پوهېږې
هر غزل مې ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاص دَ زلفو ئې زندان شي
ډېر مشکل به مو اسان شي
خور زما آه و فغان شي
څو به ټول همه افغان شي
بلبلان ئې په نارو دي
ستون بهار به تر بُستان شي
لهٔ جامې دې بَهر نهٔ شي
څو مې قتل هر ارمان شي
دَ ایفا ساعت به راوړي
وخت په ما به مهربان شي
وِرک په لارو کښې دَ زلفو
دَ فکرونو هر کاروان شي
ما ئې سترګو کښې ځان وُلید
دریغه! خپله اوس ګویان شي

اوږدو زلفو ته منسوب وي
دراز ځکه مې بیان شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

راستنه هسې ايام شي
دَ محفل هغه هنګام شي
دَ ساقي په لاس کښې جام شي
دَ سيند غاړه کښې ماښام شي
په مضراب دَ خپل رباب ئې
دَ مطرب هُنر تمام شي
دَ سپرلي مَسته هوا کښې
رونړه شپه "ماه تمام" شي
هر اشنا وَ ته په ښنګ کښې
ښکلے ښکلے ګُل اندام شي
په نغمو آو په رېلو کښې
يو اتڼ شي، جام په جام شي
يو مستي وي، بې خودي وي
دَ روزګار فِکرونه خام شي

دې جنت جنت ماحول کښې
هسې ژوند راته انعام شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ چا کله دومره ګران يم
لکه ګُل دَ بيابان يم
هر يو جبر ته اسان يم
هر يو غم ته دې ننبان يم
تل وَتلے لهٔ خپل ځان يم
لکه بوی دَ ګُل پرېشان يم
دَ کاروان خاپونه وران دی
مګر بيا هُم زهٔ روان يم
معرکه دَ محبت کښې
پهٔ خپل ځان باندې تاوان يم
پهٔ حساب لکه دَ مړی
نهٔ پهٔ درد نهٔ پهٔ درمان يم
هر احساس پهٔ غوږو کوڼ دے
پهٔ خپل غږ باندې پښېمان يم

دَ وخت هر ګوزار دَ پلک دے
مګر کلک لکه سندان يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپرلے ستا دَ نظر لتهؤم
چې سمه، غر دَ لر او بر لتهؤم
ستا دَ وصال هغه خبر لتهؤم
کله بولان، کله خَیبر لتهؤم
دَ مخ او زلفو دَ نسبت په مینه
چرته سایه اَو چرته نمر لتهؤم
ستا دَ کاکل غُتیه مې نۀ شوه په لاس
پسې کۀ ترې دَ تور غر لتهؤم
دَ یار دَ مخ دَ سرۀ اَو سپین په قدر
تا ته وې چا؟ چې سیم او زر لتهؤم
تل په دَرک دَ وُرک اشنا دَ کوڅې
دَ یو گدا هسې هر دَر لتهؤم
لا دَ کوم درد سترګې وَرغلې نۀ دی
دَ زړۀ زخمونه برابر لتهؤم

یو شیرین یار مې وی "هم سر" دَ عصر
پسې هر خېل اَو هر ټبر لتهؤم

۲۴_۳_۲۰۰۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ خپل آب باندې پوره ده
زما اوښکه پښتنه ده
کټه هغه يو درنه ده
چې پهٔ ځاى باندې پرته ده
دَ تا ناز لره کاکل دے
زما وياړ لره شمله ده
دا دې شوندې هسې رپېږدى
کهٔ خطا دې بَهانه ده
ستا پهٔ سترګو کښې ځلېږم
خومره ښکلې تماشه ده
څو واعظ دَ ښار حاکم دے
ښه اباده مَېکده ده
شيخ هُم ناست دَ خُم پهٔ څنګ کښې
هُم مې ګوټ دے، هُم توبه ده

څهٔ ښهٔ شعر دے شيرين ياره!
هُم غزل هُم ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دې زُلفې څوک مژګان دي
پښتانهٔ راباندې ګران دي
پهٔ صدف کښې دَ لېمهٔ دې
څو ګوهر مګر دَ شان دي
ستا دَ سترګو آئينه کښې
ډېر عکسونه څو حَېران دي
اجزا نور هُم دَ ښائست ئې
څو دوه غوره تر عنوان دي
چې دَ بخت پهٔ طمع نهٔ دي
پرې وختونه مهربان دي
دا بې حِسه مرهٔ ځانونه
څهٔ پهٔ درد څهٔ پهٔ درمان دي
روز و شب ئې .مخ او زلفې
پهٔ زمان څهٔ پهٔ مکان دي

دَ دې اوښکو سمندر کښې
علامې دَ غټ طوفان دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ یار یاد کۀ زورَوَر دے
غم ئې لا ترې نازپرور دے
لرې نۀ ده چې یار راشي
کۀ دې لرې دَ زړۀ ور دے
ستا دَ مخ، زلفو پۀ نوم مې
هر شوقدر اَو اختر دے
ما ځاې کړے دَ زړۀ کور کښې
ستا هر خېل اَو هر ټبر دے
سیے دَ کلی دې وَ ما ته
لۀ سرې پردی؛ بهتر دے
پښې مې شلې، سترګې تَپې
را پۀ سر سترے سفر دے
چیلم مات دے، حجره ړنګه
خوشے بام دے، شاړ ئې در دے

اباد کړے پۀ یادونو
شیرین یار دَ زړۀ کنډر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تل زما دغه دُعا شي
ستا نظر دې مسیحا شي
خوا ئې ډکه په هوا شي
چې ئې طمع له مُلا شي
زما مینه بس په تا شي
په سامږه او که په غلا شي
زړهٔ په دود دَ سپیلني دے
ستا په حُسن به فدا شي
همدردان په نامه ډېر وي
خو یو څوک پکښې دوا شي
چې دې سترګې سمندر شوې
ځان دَ چا نه به سبوا شي
خود غرضي دَ ځنګل اور دے
په خشاک نهٔ په ګیا شي

ژوند به تول تراخهٔ زائل کا
شیرین یار به مې پخلا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ پهٔ دَم اَو پهٔ دُعا شي
نو خپل درد به مې دوا شي
دا سپېځلې لبونتوب مې
هم همراه هُم راهنما شي
چې زما لهٔ سترګو پرېوځي
دا ګوهر دې واړه ستا شي
پهٔ وعده دَ مخ او زلفو
هُم سبا شي هُم بېګا شي
يار مې هله پښتون بولۍ
کهٔ پُښتني له مې راشي
وفادار کهٔ جفاکار دے
خو بس دا چې يار زما شي
دَ زړهٔ حال به مې څرګند کا
کهٔ دا سترګې مې ګويا شي

دې خپلونو دې تپو کښې
شيرين يار به يو پَېدا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اضطراب اَو دَ سکون خبرې کېږي
دَ وصال اَو دَ بېلتون خبرې کېږي
یا دَ زلفو دَ شبخون خبرې کېږي
یا دَ سترګو دَ افسون خبرې کېږي
دَ یارانو دَ تړون خبرې کېږي
دَ پښتو اَو دَ پښتون خبرې کېږي
ځان لهٔ ځانه شي بېرون خبرې کېږي
پهٔ درون دَ زړهٔ چاوډون خبرې کېږي
هره ژبه باندې ستا دَ مخ سُرخي شي
چې زما دَ خیګرخون خبرې کېږي
پهٔ بېدیا اَو ابادۍ کښې تر یارانو
دَ لَیلا اَو دَ مجنون خبرې کېږي
هر بېګا لره دستور وی دَ پښو لاندې
هر سبا دَ بل قانون خبرې کېږي

شیرین یار دې "نن" زړهٔ ور دے مرکې ته
ولې دا کهٔ دَ "پرون" خبرې کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ مهتاب هسې رڼا دے زما یار
لکه آب غُندې صفا دے زما یار

چې یو درد دے، یو دوا دے زما یار
هُم قاتل هُم مسیحا دے زما یار

لکه سبورے مې همرا دے زما یار
تل زما پهٔ اقتدا دے زما یار

دغه هومره مې تر خوا دے زما یار
هُم مې تن دے هُم مې سا دے زما یار

هغه روڼ چې پهٔ وَینا دے زما یار
سپین پهٔ زړهٔ باندې رښتیا دے زما یار

هَم کلام او هَم نوا دے زما یار
شیرین یاره! ښهٔ پخلا دے زما یار

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ګُل ئې نزاکت دے
لکه سروې ئې قامت دے
ښئۀ ئې وَږم، ښئۀ ئې شکل
چې هُم ګُل دے هُم نِګهت دے
خط او خال دَ مخ ابرو ئې
اطاعت، هُم بغاوت دے
زما روح دے زما ځان دے
هُم مفهوم، هُم عبارت دے
يو مستي ده، يو حيا ده
هُم شراب اَو هُم حُرمت دے
سربَکف ګُل دَ لاله دے
مرګ دَ ژوند ئې هَم ساعت دے
دَغه هسې دُردانې ته
دَ سَرونو څۀ قيمت دے

خيالى يار مې شيرين ياره!
مجموعه دَ هر صفت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دا یو څهٔ رنګ له نګار دے
چې مې یار دے کهٔ اغیار دے
ښهٔ دا ستا دَ زلفو تار دے
انتشار دے، هُم قرار دے
دا څو اوښکې پښتنې دی
ښهٔ معیار دے، کهٔ مقدار دے
قافله دَ ژوند روانه
مګر خلاص ئې اوس مهار دے
زما زړهٔ یو سپېلنے دے
دَ تا حُسن سُور انګار دے
پهٔ مونږ وورې تندرونه
خلق وایي نوبهار دے

شیرین یار پسې کتلے
ما هر در او هر دیار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرک دَ زلفو کښې فنا شم
رب دَ سترګو کښې پَیدا شم
لکه اوښکه پۀ معنا شم
چې دا هومره بې نوا شم
خدایْ مې نۀ کا دَ تا فکر
سور پۀ آس چې دَ هوا شم
خدایْ مې نۀ کا دَ تا عهد
چې قیامت باندې ایفا شم
خدایْ مې نۀ کا دَ تا زلفې
تسنې وَسنې بې ښکلا شم
خدایْ مې نۀ کا دَ تا سترګې
چې ساعت اشنا شم
یو مې ځان دے یو ئې سپورے
نور دَ چا پۀ اقتدا شم؟

خپل کالۀ وی شیرین یاره!
یار ته سترګو کښې ګویا شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ بنائست کښې غیریت وے
خو بیا مینه کښې غېرت وے
دریغه! څۀ خو محبت وے
یا بدل کښې قومیت وے
اطاعت کۀ بغاوت وے
ستا پۀ مخ دې عبارت وے
ستا دَ سترګو مَېخانو نه
هر زیړے مازیګر ست وے
دَ څو اوښکو ملغلرو
لړ دَ چا څخه قیمت وے
څۀ به غم دَ هسې رنځ وو
ستا عادت دَ عیادت وے
زما مینه، ستا پۀ حُسن
اباد کلے اَو محلت وے

مَل چې نۀ شی ژوند دَ فکر
شیرین یاره! بیا قیامت وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زده – چې زما شام او سحر تلې
تا زده – په کوم بام آو په کوم در تلې
ما زده – چې مې زړۀ په يو نظر تلې
تا زده – په څۀ چل آو څۀ هُنر تلې
څنګ نه زما څنګه ناز پرور تلې
بيا په څۀ خبره مرور تلې
ستا په مخ او زلفو چې دعوه لرم
ما نه پرې کابل او پېښور تلې
ستا دَ اوږدو زلفو په تار شوے دے
فکر مې لۀ ما په لوئ سفر تلې
بيا دَ بانو څنب کښې راته ست هسې
بيا مې غېږ په غېږه لر او بر تلې
غم دے؛ دَ بې کسه کوڅه ؤوېنې
خدائې شته! کۀ په خوا دَ زورَور تلې

کله په دا زړۀ مو زړۀ وهلے دے
چرته لۀ دې کُتو مو دلبر تلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونتوب کۀ مې شُهره شو
ستا دَ حُسن حواله شو
دا سپېځلے تفکر مې
خپل نظر لره ډېوه شو
دَ مرام پۀ خوشې لار مې
دَ ځان سبورے بدرګه شو
هر احساس مې خنګ پۀ خنګ دے
هر يو فکر راسره شو
پښنه نبؤلے مازيګر مې
دَ خپل مرګ پۀ تماشه شو
لېونتوب مې ابدالي دے
ستا غرور کۀ مرهټه شو

شيرين يار دې بلا ستړے
پۀ سر خنه سنباله شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څۀ به پاتې دَ زړۀ دم وی
چې هر غم راته راسم وی
هر مئېن په زړۀ کَرَم وی
داغ دَ مینې ډېر پنهم وی
چې دَ زلفو رَوِش دا دے
نو بانۀ به ئې کوم سم وی
ورځ - واعظ زما همراز وی
شپه - ساقی زما همدم وی
وَر راپورې دَ توبې وی
دَ خُمار خمونه خم وی
ستا نظر به تا په ډک کا
زما سترګو کښې کۀ ضم وی
هُم لاړښود هُم لارَوے يم
خپل مې پل آو خپل قدم وی

شیرین یاره! څۀ وطن دے؟
په ښۀ کړۀ هُم سړے ګرم وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ سترګو وَ ته بیا سترګې پهٔ لار یم
پښه نیولے مازیګر یم انتظار یم

داسې کله ناویسا او نااتبار یم
یاره! ډېره غریبی ده ځکه خوار یم

لاس مې ډک پهٔ رنو اوښکو، صفا مینه
چې راغلے ستا دَ حُسن پهٔ بازار یم

پهٔ مسکا لکه کلۍ چې شونډې سپړی
ګرېوان خیرې دَ سحر هسې تار تار یم

ډکې سترګې سمندر یو دَ مستۍ دے
پکښې ډوب سره دَ خود او دَ اختیار یم

خط او خال، لب او رُخسار ئې پهٔ لاس راغلهٔ
شیرین یاره! اوس همه بهار بهار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ یارانو محفل خور دے
دَ سین غاړې ماښام سپور دے
څو په ما ئې پورې تور دے
څو لۀ زلفو مې زړۀ تور دے
دغه غم دَ کلی کور دے
ګنې خلاص مې دَ زړۀ زور دے
غم دَ یار اَو دَ دیار مې
دَ ژوندون په اوږو سور دے
په دَم خَم دَ ژوند به څۀ وی
چې ئې تل لۀ بله پور دے
څوک مئین دې سنګساریږی
په کوڅه کښې دې بیا شور دے
یار بېګا لۀ څړې سپړی
فکر اوس نه مې شب کور دے

اور دَ هجر شیرین یاره!
لګېدلے کور په کور دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مئېن دې فرزانه دے
ستا په عشق کښې دېوانه دے
ستا نظر چې مستانه دے
هر انداز مې رندانه دے
څوک دې ناست په استانه دے
څوک دې مست په مېخانه دے
هر ارمان مې صحراګُلے
دَ هر جبر نِښانه دے
هر يو خيال مې ترمې ترمې
هر يو خال دانه دانه دے
ستا په سترګو کښې جانانه!
وينم عکس مې جانانه دے

شيرين يار وَ ته اشنا يې
حَيف! چې تا ته بېګانه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور ئې پای نه تر سر واخست
ګلستان مې؛ نظر واخست

هر سحر مو د صبا نه
د ګلونو خبر واخست

یوسف مخې اشنا راغې
سترګو بیرته نظر واخست

ککې توري سور خمار کښې
لاله داغ په تتر واخست

پښتنه اوښکه وه توی شوه
آب تري دُر او ګوهر واخست

تا که زلفې بادولې
چا به څه له عنبر واخست

هېڅ پرواز د بلندۍ وو
وخته! تا مې وزر واخست

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم پهٔ زړهٔ کهٔ دَ جانان شته
فکر هم يو دَ دوران شته

پهٔ دې للمو، غاړو، پيخکو
لاله ګُلې دَ خپل شان شته

هر سپرلې ته تر لَمنې
کلکه غُټه دَ خزان شته

بلبلان ئې سر شندل کا
لا حُرمت دَ ګُلستان شته

بنجارې دَ سپرلې څهٔ کا
دَ بنګلا ئې ډېر سامان شته

ستا دَ سترګو سمندر کښې
وينم هسې يو طوفان شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ شونډو پهٔ مُسکا کښې
هر يو درد لره درمان شته

ښه ده زلفې دې خړې کړې
دَ خيال ځانله اوس مکان شته

درسته شپه دې لهٔ ما يوړه
ښه ده ستا هم يو زمان شته

اسوېلو مې اوښکې توې کړې
دَ طوفان سره باران شته

ما هُم زړهٔ نه مې "زړه لوى کړهٔ"
دَ هر سُود سره تاوان شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ملت پهٔ اُفق ستورے دَ سبا یم
مرګ دَ لټې اوړدې شپې لره پَیدا یم

"روز و شب" دَ لر او بر مې "یکه ځار" کا
پهٔ قربان قربان دَ هغو همنوا یم

خپل تټير دَ وخت ګوزار وَ ته مخ نهٔ کا
زهٔ دَ هغه مجنونانو نه جُدا یم

کهٔ پهٔ ګټو کښې مې زَر، متو کښې زور وی
لویٔ حقدار دَ اوسنی وخت دَ لَیلا یم

پهٔ حُرمت چې دَ ګُلشن ئې ځان فدا کړهٔ
زهٔ دَ هغه بلبلانو پهٔ ثنا یم

قومیت مې لکه ساه دَ محبت دے
تل پهٔ ننګ دَ خپل اشنا ترلے ملا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تضمین پهٔ شعر دَ رحمان بابا

شعر پهٔ ژړا مې دَ خپل یار دیدن حاصل کړهٔ
دَ شبنم پهٔ څېر دَ ګُل سره یکتا یم

درسته شپه لکه دَ پرخې پهٔ ژړا یم
بیا سحر څکه دَ ګُل پهٔ مخ ځلا یم

داسې مهٔ ګڼه؛ چې ځُنګ کښې به دَ چا یم
ګڼې زهٔ لهٔ خپله ځانه ځُنګ جدا یم

نهٔ څهٔ پوی دې پهٔ سبا او نهٔ بېګا یم
بیا هُم بنهٔ دې لهٔ وعدې یم چې ګویا یم

اورکی غُندې لهٔ خپل وجود رڼا یم
هُم پهٔ خپله لاروے هُم راهنما یم

معرکه دَ محبت کښې پهٔ ویسا یم
پهٔ ریښې ریښې ځادر ترلے ملا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زما دَ پاکې وینې تقدس دے
په هر حال کښې چې دې ستایم، وایم، ستا یم

دا زما دَ لېونې مینې جذبه ده
چې قضا لره مې بیائې؛ هُم رضا یم

دا زما دَ پښتنې فکر غېرت دے
سر دَ دار باندې تېپه یم په نڅا یم

تفکر مې څنګ په څنګ دے تر احساسه
له خپل ځانه څخه درد اوهُم‌دوا یم

هغه ته یې؛ کور و کر په لر او بر یې
دغه زه یم؛ چې په ارض نه په سما یم

دَ نظر دَ پېمانې معیار دې هومره!
په دا یو ساعت اعلا یم، هم ادنا یم

ستا دَ سترګو بحر څو په انتشار دے
زه هُم عکس غُندې له ځانه مې سبوا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ګُل شونډې تخنؤمه بوئ ترې نغارم
پهٔ ګُلشن باندې ورګډ باد دَ سبا يم

دَ "رحمان" او دَ "خوشحال" سايې تکبير کړهٔ
مقتديانو کښې يو زهٔ مګر شِنوا يم

دَ مرام پهٔ خوشې لاره مې دا يُون دے
چې هُم سورے مې همرا دے هُم تنها يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ مرام پهٔ خوشيې لاره يک تنها تلُو
داسې تل هم بې همرا آو بې امسا تلُو
دا هُم ښه ده چې مو سورے دَ ځان مل وو
مونږ قائل دَ پرمختګ کله پهٔ شا تلُو؟
دَ بلا کومی ته څۀ وی دَ چا فهم
چې دَ فکر پهٔ جلب کښې به بيا بيا تلُو
کوم جواز دَ ګيلې نۀ وو؛ وخت او بخت نه
مونږه خپله مګر خلې ته دَ قضا تلُو
مونږ دَ مينې لېونو له ښائېدل دا
چې مقتل ته دې پهٔ ناز آو پهٔ خندا تلُو
چې لَيلا دَ وخت؛ اُلفت پهٔ زر او زور کړۀ
دَ مجنون غُندې بيا کله پهٔ بَېديا تلُو

وحشتونه ګورېدل به شيرين ياره!
خو پهٔ سترګو دَ شعور ځِنې رڼا تلُو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل نظر لره رڼا یم
خپل پرهر لره دوا یم

زهٔ هم غږ یو دَ جرس خو
غوږ دَ مُړو له پَیدا یم

څوک مې څهٔ لهٔ زړهٔ چاؤدون زُده
لکه ګُل چې پهٔ خندا یم

سر دَ دار باندې هُم یاره!
پهٔ تېپه یم پهٔ نڅا یم

تهٔ غُټې هسې خورېږې
زهٔ وږمه یو دَ صبا یم

تهٔ دَ ګُل غُندې خندېږې
زهٔ بلبل یو پهٔ ثنا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ میني ښَه جذبه ده
پهٔ قضا خپله رضا یم

ایله دومره قدر وایم
تهٔ زما یې او زهٔ ستا یم

خورې زُلفې دې خړې کا
زهٔ تر څو به پهٔ سودا یم

پهٔ دا هومره بې قدرۍ کښې
لکه پرخه پهٔ ژړا یم

ډېر کهٔ ما ته پهٔ دَغا یې
تل هُم تا ته پهٔ دُعا یم

لهٔ پخوا دې خوا پهٔ خوا یم
لکه سورے دې همرا یم

دَ پښتو خاورې روژلے
شیرین یاره! تول وفا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خود وتلے لۀ شعور یم
چې درغلے پۀ دستور یم

دَ بانۀ لۀ څمبا زده کړه
سر تر پایه ولې چُور یم

پۀ یوه مُسکا رغېږم
هغه مرګی حال رنځور یم

ځار دَ تا دَ نوم دَ تور نه
پۀ جهان کښې مشهور یم

چې پرې نوم دَ پښتنې دے
پۀ دا اوښکه هُم مغرور یم

یار کلام، کاتۀ پېرزو کړی
ډوب سرود آو پۀ سرور یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا اوښکه مې سره ده
په بارخو دې خوَله ده
اوس دَ زلفو په هر تار کښې
سترې فکر له جوړه ده
خوب او خیال کښې سکون چرته
چې ئې زړهٔ کښې هنګامه ده
سر دې نهٔ وی خو دستار وی
زمونږ دغه المیه ده
دَ جرس په غږ شه پورته
ګنې تلونې قافله ده
ستا دَ نوم په تور مې وژنی
قضیه خو بهانه ده
څه! مُنصف دَ ښار ته وایه!
بیا دَ وخت هُم فیصله ده

شیرین یار ترې څهٔ جار وُوځی
دَ یار مینه یو نشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دَ پرخې وربېدلے نۀ شي
دَ ګُل رخسار ته رسېدلے نۀ شي

يو شل احساس ئې پاربېدلے نۀ شي
اوده جذبه ئې رټبېدلے نۀ شي

زۀ يو ورږمه يم دَ صبا، الوځم
تۀ ئې نګهت؛ خو ګډېدلے نۀ شي

دا دَ هجران لۀ تاوه څنګه ژاړې؟
پۀ خپلو اوښکو لامبېدلے نۀ شي

نن خو دې ډکې سترګې سرې ولېدې
حيف دے! چې اوس هُم کرمېدلے نۀ شي

پام پسرليه! چې تکليف وُنۀ کړې
پۀ سمه، غر چې غوړېدلے نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه په ما او نه په تا یم
دَ رښتیاؤ همنوا یم

ځان، جهان وَ ته په شا یم
ستا دَ مخ په تماشا یم

مخ اجل ته له پخوا یم
چې مدام تړلے ملا یم

په هغه به دې منل وی
چې دَ ځۀ سره اشنا یم

دَ دربار له سوری لرې
دَ معروض څخه ګویا یم

هره اوښکه مې ډیوه شی
ځکه شپه کښې په ژړا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ صحرا دَ هر يو ګُل سورے دَ سر شي
دريغه! سور کۀ دومره لوىٔ مې دَ څادر شي
راپيَدا دې هسې بيا شام او سحر شي
همنوا چې مې کابل او پَېښور شي
بلبلان به دَ ګُلشن مې سيالى وُکا
لۀ دې سوزه دَ شېوَن کۀ مې خبر شي
دَ جهان سيالى پۀ ځاىٔ ده دَ سيالانو
خداىٔ دې نۀ کا څوک لۀ غمه کور و کر شي
شهابي ستر ګو ته وړاندې ګړه لاسونه
نه چې جوړ دَ زړۀ لۀ کوره مې کنډر شي
کوم جواز دَ کومې خوا نه ئې راؤړے
يو ساعت کښې بانۀ برند بل کښې اوتر شي
دَ خيا نه دَ اسمان. ستورى مخ پټ کا
چې سحر ئې ستا دَ مخ پۀ خا! نظر شي

شيرين يار به ئې تل زلفو ته پۀ تار وى
څۀ پۀ دا کۀ دَ بلا تر کومى وَر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اغیار لره اغیار یه
دَ یارانو سره یار یه
کله عقل ته پهٔ لار یه
کله زړهٔ سره همکار یه
ډیوه بله کا دَ اوبنکو
پهٔ شپه زلفو ته بَېدار یه
کهٔ ئې ګُل دَ ښو نهٔ شي
خَبر دے خال ئې دَ رخسار یه
نور کهٔ لاس دې نهٔ بر کېږی
نو بس بنهٔ لره اظهار یه
دَ رڼا پهٔ طلب ګرځه
دَ تیارو ښخه کنار یه
پهٔ تکل دَ خپل مرام دې
لکه سیند یو ناقرار یه

دَ سینګار فکر دې وُړے
پهٔ ملا تړ دَ شیرین یار یه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ غل نوم دلته سرکار دے
چې مُنصف ئې طرف دار دے
مرګ دَ ګُل ورته څۀ کار دے
چې مالیار ئې صلاکار دے
وینو زوو باندې پایی
محافظ مګر خون خوار دے
خپله مینه ما ته اور ده
خپل ښائست تا ته انګار دے
ضمیر هُم دَلې خرڅیږی
ستا دَ ښار ګرم بازار دے
پۀ خپل سوری اوس وَیریږم
هر سړے دَ وخت پۀ ښکار دے
ستا لۀ کلی کډه وُړے
ستا یو یاد مې "یارِ غار" دے

ستا پۀ ننګ باندې به ؤمری
ستا یو داسې شیرین یار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوند دَ مازيګر او سحر چرته دے
ستا دَ مخ او سترګو اثر چرته دے
لاړې دَ بانهٔ، ښوکې دې پُڅې شوې
داسې مې اوس سود دَ تېر چرته دے
ستا دَ زلفو وَل نه چې ځان اوباسو
مونږ. ښخه دا چل او هنر چرته دے
غُځ مې دَ احساس دَ زړګی سر خو دے
ستا دَ خُوږ دَ سترګو نظر چرته دے
رابه شی قاصد دغه به هُم ؤشی
مونږ. له پهٔ زړهٔ پورې "خبر" چرته دے
سپينو ئې لهٔ توره ځلا ؤمونده
خال زما لهٔ خياله بهر چرته دے
مخ چې پهٔ تورتم کښې دَ شپې ؤوينی
دا اهلِ نظر دَ دَهر چرته دے

ډېر تراخهٔ دَ ژوند ئې زائل کړی دی
دے لهٔ شيرين ياره خبر چرته دے

۲_۸_۲۰۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې انصاف ستا دَ "قانون ته"!
چې ساتون وايي شبخون ته
ورځ دې ضم کړله په شپه کښې
تا جدت ورکړه بدلون ته
دَ درد ځريکه ده خوربېږي
دَ زړګی نه مې لړمون ته
خپلې سرې سترګې دې کسه
يا مې ګوره زړه ګُلګون ته
غم دَ تا کۀ مې لړ پرېږدی
زړه مې ډېر کېږی ژوندون ته
دَ سبا احوال به راوړی
"نن" دې ؤلېږه "پرون" ته
انتها دَ تغافل دې
لاره جوړه کا پاڅون ته

ما نه ياد به دې يو نۀ سی
زور به ؤبنايم بېلتون ته

۲۰۰۴_۸_۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کاتهٔ دې هومره نور شی
زر ده سر به مې دا پور شی
ترمې اوښکې نو هُم ښې دی
دَ زړهٔ زخم به تکور شی
خو چې خواله مې را نهٔ شې
څهٔ به مړ دَ بېلتون اور شی
پهٔ لوګی لوګی ماحول کښې
ښکلی سپین مخونه تور شی
دَ لُوګو ډکې کُوډلې
سپین محل ته دې پېغور شی
دَ دُنیا پهٔ میو مَسته!
وایه! جام کهٔ دې نسکور شی
دا دَ زړهٔ قیصه اوږده ده
خو پهٔ سا او لږ پهٔ کور شی

خدای دې نهٔ کا شیرین یاره!
شوق ته خلاص مې دَ زړهٔ زور شی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ وعدې غُندې اوېره خبره
خدایْ دې زما نهٔ کا کچه خبره
پهٔ زړهٔ مودو نه وه پرته خبره
مګر چې خلې ته نهٔ راتله خبره
زړهٔ به دې غټ وی؛ خو دَ تېنګې نهٔ وو
ګنې دَ "خلې" وه یو ذره خبره
دَ نوی وخت دَ تقاضې پهٔ خاطر
باید چې یاده شی زړه خبره
زړهٔ به مې ډک وو؛ چې دَ سترګو نه مې
لکه دَ اوښکې څڅېده خبره
باد دَ نسیم ته زلفې خپله نیسې
تور ئې پهٔ ما چې؛ شوه شهره خبره
پرې ته مې ونهٔ وَیېل وړه خبره
خفه شوې دومره پهٔ وړه خبره

بیا شیرین یار لهٔ خدایه څهٔ غواړی نور
چې کوته یار هُم کړی کَره خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډکه دَ وسواس شپه مې سبا کړه
دغه چُپه خلهٔ وعده دې اوس ګويا کړه

ما دَ زړهٔ زخمونه ؤسپړل سحر ته
تهٔ اوس شونډې دَ صبا پهٔ وړمه وا کړه

ستا دَ تورو زلفو تور مې پهٔ سر واخست
ځان پسې مې دَ دُنيا هره بلا کړه

دَ زړهٔ لوښے چې شی مات کله رغېږی
څَه! بدل مې دَ ويسا چرته پَيدا کړه

دَ هر در اَو دَ ديوار وَ مونږ ته سترګې
پټ پهٔ خوب دَ پيشمنی کښې دې زړهٔ راکړه

شيرين يار دې هُم اسير دَ ګُورو زلفو
مخ روښی ورته منسوب دَ يو بېګا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهانه کۀ دې پخه شي
نو وعده به دې کچه شي
اور دې پورې پۀ شمله شي
چې ګرېوان دې پرې ټُږه شي
تخیّل به لۀ ما زُده شي
کۀ څو ورځې راسره شي
دَ جفا اِنتها څۀ کا
حوصله چې پُښتنه شي
اوپره سترګو ته دې وایه!
داسې کله یارانه شي؟
یاد دې غلے غلے راشي
شپه چې دمه شي پخه شي
جنګ کښې سترګې مخامخ کا
چې خپل عکس خو مې پَره شي

اسوېلو وَ ته مې خانده!
دَ چا خوا خو به سړه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې کاکل هسې تار تار ؤلیدۀ
تا مې پۀ خاورو کښې دستار ؤلیدۀ

نۀ دې ما اوښکه کښې تېنګار ؤلیدۀ
نۀ مې تا سترګو کښې قرار ؤلیدۀ

هېڅ ده یو اوښکې ته مایه دَ حُسن
چا؟ دَ دې بحر انتشار ؤلیدۀ

اخلي مې غېږ دَ پلوشو کښې نظر
ما پۀ شفقت هُم جفاکار ؤلیدۀ

اوس به تېپه دَ خپلواکۍ مې آورې
ما دې رسۍ اَو سر دَ دار ؤلیدۀ

ډېره چرچه ده دَ ساقي دَ مېنو
دَ وخت واعظ مو پسې خوار ؤلیدۀ

پۀ پښتنه لَیلا ئې زېرے ؤکړئ
چا کۀ یو هغه شیرین یار ؤلیدۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې لهٔ وخته ناخبر يې
دومره ولې زوروَر يې

نهٔ پهٔ سمه، نهٔ پهٔ غر يې
دغه هسې کور او کر يې

کهٔ پهٔ خوب ئې وصل مومې
ګنه بيا هُم بختور يې

څهٔ سبا دے، څهٔ بېګا دے
لهٔ احواله ښهٔ خبر يې

خلهٔ پهٔ خيال کښې هُم کهٔ درکا
پهٔ بدل دَ زړهٔ کښې سر يې

بيا څهٔ غم دے شيرين ياره!
کهٔ خپل عصر ته "هم سر" يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ کلی ښئ احوال دے
چې زوال پکښې کمال دے
هر شبخُون پکښې ساتُون شي
چې بدلون په خو اشکال دے
مالي یار دَ دوه ډالرو
باغ دَ نوم پورې سنبال دے
هر یو ګُل ته پَیداوخت کښې
دَ خپل قتل استقبال دے
مُلا مست په مئیو ګرځي
هیر ئې واړه قیل و قال دے
ماتؤنکے دَ هر لوښي
په دا ځان خپله کُلال دے
غم هُم ډیر دَ هغه ژوی
چې دَ مړي په مثال دے

ستا وعده له مرګه تیره
شیرین یار مګر اتهال دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هغه نظر به وی
نور نه ډک سحر به وی

بیا دې مخ او سترګو کښې
رنګ به وی اثر به وی

زلفې چې بادبړی دې
بوی دَ ګل اوتر به وی

ستا لېونے زړهٔ پهٔ تا
هسې زورور به وی

زړهٔ لکه ماشوم زما
لا څهٔ ناخبر به وی

شپې به دَ شوقدر وی
ورځې دَ اختر به وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما پهٔ خوب کښې ستا دَ وصل امکان ؤلید
ګنه چا پهٔ دا زمان کښې مکان ؤلید
ځنګ عدم مې خپل وجود ته حېران ؤلید
چې دا ستا دَ سترګو تور کښې مې ځان ؤلید
دَ سیلانو دَ سیالۍ مې ارمان ؤلید
لکه ګُل مې پهٔ صحرا کښې خندان ؤلید
دَ خپل مخ لهٔ ابادیه دې زړهٔ لوی شی
بارې تا کهٔ مې دَ اوښکو باران ؤلید
دَ مګس او دَ ګرګس خوارۍ شوې پېښې
ما بورا او عندلیب پهٔ فغان ؤلید
دم، قدم لره مې هُم خپله اختیار کا
دَ زړهٔ کور کښې مې يو هغه مهمان ؤلید
اوس دَ زړهٔ دَ آب و تاب قدر پهٔ چا دے
چې ستا نُور ئې دَ حرم پهٔ دالان ؤلید

شیرین یار دې چې دَ پت پهٔ ډېرۍ ناست دے
ما دَ دهَر پهٔ یارانو کښې خان ؤلید

(c) ketabton.com: The Digital Library

"روز و شب" به دې بیان کړم
"مخ او زُلف" به دې عیان کړم
ځان دَ تا کۀ تا دَ ځان کړم
ډېرې مینې دې حَیران کړم
ورک پۀ ذات کښې دې زۀ دومره
اوس پۀ تا دَ ځان ګُمان کړم
"زۀ" چې ورک شی پاتې "تۀ" شی
دغه سوال به دې آسان کړم
آب دَ اوښکې زیات لۀ حُسنه
نور به څۀ قدر، سامان کړم
دا بازار دَ دُنیاګۍ دے
زۀ پۀ ځان ئې هُم ارزان کړم

•

دَ نښتو پۀ تسلسل کښې
ډېر دې ځان ته بې زبان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ به څۀ وینمه چرې دَ چا سترګې
دا چې کسو کښې مې عکس دی دَ تا سترګې
یو مې روڼې پۀ وحشت دَ ښکا سترګې
بل مې پټې پۀ بې نُوره سبا سترګې
تَیرې کله؟ ترې پۀ نوم دَ رڼا آخلم
راغے وخت؛ څکه اوباسی لۀ ما سترګې
دَ یارانو دَ یارۍ مې څۀ روداد دے
نا اشنا کړې یَوې پېښې؛ اشنا سترګې
غم دَ هجر مې دَ زړۀ پۀ خُونه پرېوَت
زما اوچې شوې پۀ ډېره ژړا سترګې
چې دَ زلفو پۀ سایه دَ خوب هوَس وی
څوک ئې څۀ وینی په څنګ دَ بلا سترګې
پۀ سینه کښې مې ښکالۀ دَ زړګی نشته
څنګ حیا کښې اَموخته شوې پۀ غلا سترګې

چاپېریال کۀ دَ غَرض پۀ دُوړو خړ دے
شیرین یاره! خو دَ زړۀ مې رڼا سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړ کښېږ دَ مقتل کڅ اودرېدلے يم
څۀ به تر مرامه رسېدلے يم

ستا په ګُل رخسار چې ځلېدلے يم
تل لکه دَ پرخې ژړېدلے يم

ستا چې دَ کاکل څړي سمسوره ده
دا لکه سپرلے زۀ غوړېدلے يم

ستا دَ ژوند فضا چې معطره ده
دا لکه نګهت زۀ رقصېدلے يم

شپې ته دَ سبا دَ ستورى ځل وينم
کله دَ وحشت نه بوږنېدلے يم

داسې کوم جرس تېر وهلے شى
زۀ لکه پاڅُون ته غرېدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ خزان دَ آمد کُوکې په بهار کړې
دَ چمن دَ بُلبلانو زړهٔ آزار کړې
دَ کمال دَ انتها په سر زوال دے
څو به ګرم دې دَ جبر دا بازار کړې
ډېر ياران دَ تا مرَيان دی ښهٔ خبر یم
نشته دا چې کله ما به ورکښې شمار کړې
هر مزدُور زما دَ ښار بلا مجبور دے
اوږے، تګے آس به خلاص څهٔ په کارزار کړې
څه! تېپه دَ خپلواکۍ مې لا خوږه شوه
اوس به څهٔ دې دا قفس آو سر دَ دار کړې
دَ سبا دَ ستورى ګل به دې زړهٔ بل کا
اے! چې ناز په تسلسل دَ شبِ تار کړې

لیونے سپیلنے ګرځه اوس کوڅو کښې
کهٔ پَیدا پکښې یو هاغه شیرین یار کړې

۲۷-۵-۲۰۰۵
دَ مرګ کوټه، کوټ لکهپت جېل-

(c) ketabton.com: The Digital Library

عام و خاص وته معلوم شوم
چې بېلتون کښې دې معدوم شوم

ته مې څه له لاسه ورکړې
ترسایې خپلې محروم شوم

مینه حُسن ته منسوب ده
چې دَ تا سره موسوم شوم

کتېوری له زانو غوارم
په لوی٘والی کښې ماشوم شوم

دَ عصمت حرمت دې پالم
له مستۍ ډېرې معصوم شوم

په وعده به دې غُلبېږم
ستا دَ خُلې هسې کۀ اوم شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فنا مې لهٔ نظر شوې
داسې ورک پهٔ کوم "نظر" شوې
کهٔ پهٔ "زهٔ" دې زورور شوې
بیا منم چې معتبر شوې
څنګه څَنګ کښې مې راتول وې
خو چې لاړې کور و کر شوې
پهٔ ګوګل کښې مې زړهٔ رېږدی
یاره څهٔ دَ ژمی نمر شوې
زهٔ به اوښکې نه زړهٔ لوئ کړم
تهٔ کهٔ خال نه لاس پهٔ سر شوې
زهٔ هر پېر به دَ نګهت یم
تهٔ کهٔ نُور نه ډک سحر شوې
زهٔ به هغسې دلدار شم
تهٔ که هغه رنګ دلبر شوې

لهٔ همکارو څخه لاړې
دَ خام خیالو همسفر شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خومره چې حَېرانه ده
هومره سرګردانه ده
راځو شه! محفل وَته
څهٔ قیصه روانه ده
بیا ساقي بې پامه شوې
دا خبره ګرانه ده
وژنې مې خو سترګو کښې
ډېره ځان اسانه ده
اوس شوه کوربنه دَ زړهٔ
ما چې وې؛ مېلمانه ده
دا پښتنه اوښکه ده
ما ته بلا "ګرانه" ده
لا ئې ستم زور وُکړهٔ
ما به وې؛ ستومانه ده

څهٔ زده؟ شیرین یاره! چې
روغه ئې، کهٔ ورانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټ پالم، وفا کؤم
سود دَ زړۀ پۀ تا کؤم
دا خو دي پۀ ننګ اولاړ
مینه به دي بیا کؤم
راغلم دي کوځې وَته
زۀ لټون زما کؤم
زړۀ مي چې زما نۀ شو
اوس ویسا پۀ چا کؤم
نور لۀ سحر څۀ وائم
لا خو به خندا کؤم
ستا پۀ زلفو دم یَمه
ډار څۀ دَ بلا کؤم
زۀ دي ستا دوا شمه
تل دغه دُعا کؤم

ځار دَ زلفو تور نه دي
اوس دَ څۀ پروا کؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو لکه پخوا نۀ شې
لا به مې همخوا نۀ شې
ځو چې مې همرا نۀ شې
هومره به اشنا نۀ شې
ځۀ ګیله دَ بله ده
خپله خپل خَېر خوا نۀ شې
دا هغه مابنام دے خو
تۀ به هسې را نۀ شې
ګوره! زما سترګو ته
بل خوا به پَیدا نۀ شې
اوښکې پښتنې کُسه!
اوس به هُم پخلا نۀ شې؟
زړۀ دې پرې پېرلے دے
خلې نه دې پشا نۀ شې

دا دَ شیرین یار کلے
دلته کښې افشا نۀ شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره کریکه به اذان کړم
ګوره شپه به پهٔ لړزان کړم
شوق دَ عشق به مې دَ شان کړم
هر خواهش به پرې قربان کړم
ترمه اوښکه چې بهیر شي
تغافل به دې حَېران کړم
څم.ماضی وَته مې ګرځم
ښپه نیولے چې دوران کړم
تهٔ خوارهٔ ایله لبان کړې
زهٔ ریښې ریښې ګرېوان کړم
همنوا شه پهٔ محفل کښې
چې پهٔ چغه "یا قربان" کړم
دَ پښتو لکه خو راشه
چې دَ زړهٔ پهٔ ملک دې "خان" کړم

دَ کاکل ملک ئې تسخیر دے
خو کهٔ ځان هغه افغان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ دې زړۀ دَ التفات شي
بیا مې خیال دَملاقات شي
ګُرم مې صبر مَګر نۀ دے
خو دا جبر دې لږ زیات شي
دَ رُخسار سُرخي کۀ دا وي
دَ یاقوت بازار به مات شي
پۀ شین خال به دې وانخلم
زمرد کۀ دَ سَوات شي
دا جذبه دَ لېونتوب وي
لکه غر غرور چې مات شي
دا مُهم ابراهیمي دے
مات به لات او هر منات شي
زۀ لۀ تا چې مینه غواړم
لکه تږے چې فِرات شي

لۀ دیاره پسې وُرک شه
شیرین یار چې درته یات شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوَړ زړۀ
ما پَیدا دَ زړۀ پۀ زور کړۀ هومره نور زړۀ
دَ نظر پۀ پلوَشو مې کړه تکور زړۀ
ستا دوا ته مې مائِل کړۀ ډېر پۀ زور زړۀ
نور دې لاس دَ ببلتون نېوه؛ زغم تمام دے
سوزَوی به راله څو داسې پۀ اور زړۀ
ستا دَ زلفو سیاهی چې به لا څۀ وی
چې دې سپینو اننګو کړۀ راله تور زړۀ
دَ جفا پرده پۀ جبر باندې څو کړې
دا چې وَګنډې مې خلۀ نو کاندی شور زړۀ
دَ بلا لۀ سِوری کله؟ مې وسواس دے
مګر نۀ وی کله کله مې پۀ کور زړۀ
دَ حالاتو پۀ تورتم کښې نېغ پۀ لار ځی
ستړے ستړے کۀ دے؛ نۀ دے لاشبکور زړۀ

زړۀ به څۀ پۀ کوم پړاوْ کښې هغه در کا
چا چې کړے ژوند مدام لۀ بل پۀ پور زړۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده
داغلې ژبه هومره غلې نۀ ده
ما پۀ اسره جذبه وژلې نۀ ده
ستا پۀ څادر مې ملا تړلې نۀ ده
پۀ سر دَ دار دَ رسۍ وَل مې ګواه
ما دې پۀ سر سودا منلې نۀ ده
څکه مې کسۍ په نشتر اوباسی
ما پلوشه دَ نُور غندلې نۀ ده
ورکړه اوس اوښکې ته مې غېږ دَ بانو
پۀ عمر تول چرته درغلې نۀ ده
لا به قلم څوکه تېرۀ ګرځوم
لاس ته راغلې څو "اوښکلې" نۀ ده

ستا شيرين يار به پۀ تا دروند وے مګر
دا زمانه دَ تول او تُلې نۀ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلۀ ما ته به همکار شي
چې خاوند دَ خپل اختیار شي
دَ حالاتو ګرفت هېڅ دے
خو کۀ خلاص لۀ خپل حصار شي
دَ ادراک پۀ نیلی سور شه
چې زمان ته پۀ رفتار شي
خپل مرام به دې ښېپې ښکل کا
کۀ روان زما پۀ لار شي
آواره فکر مې خپل کړه
چې پۀ بحر و بر آوار شي
پسرلے دَ خیال مې پور کړه
چې آباد لکه ګلزار شي

ما دَ درد کریکه مې بانګ کړه
باید! اوس خو چې بېدار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چې لولپه نۀ شي
خوا خو دې سړه نۀ شي
څومره نظر سپک دې کړۀ
نور لۀ دې بېه نۀ شي
څو نۀ شي محروم، مظلوم
عدل به ئې زده نۀ شي
کَمه دَ حرص چې ده
چرې به پوره نۀ شي
لا مې نظر ستړے کړه
ستا به هُم دمه نۀ شي
جوړ دے دَ ښکلا وقار
سترګې دې اوپره نۀ شي
سم دَ .هرکلي سره
ګوره! "مخه ښه" نۀ شي

څار! لۀ پښتني ستر
خوب کښې هُم ښکاره نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زما فکر او خیال زده
زهٔ دې هُم زلفې او خال زده
زهٔ منلے دَ اقدار یم
تهٔ دَ سترګو مې هر سوال زده
سیاه خال نه دې معلوم کا
دَ هر سوی زړګی حال زده
ما چې سُر دَ مینې تار کړهٔ
کاش! کهٔ تا دَ وصل تال زده
دا چې! لوښے دَ زړهٔ مات شی
رغاوے ئې کوم کلال زده
وُلې رنګ دې هسې تښتی
دلې خلق تول احوال زده

دَ ارمان څلے به څهٔ کړم
رسم، څوک؟ دَ شال، مشال زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه مي نظر دے ورک
تا نه دي اثر دے ورک
څوک لۀ خپل کندړ دے ورک
چا نه خپل دوتر دے ورک
دا چنې، کوڅې خوشې
اوس چې لوئ تبر دے ورک
چرته لوپته، پټه
چرته کښې څادر دے ورک
دلته کۀ دستار ریښې
هلته مګر سر دے ورک
مړه ده دَ دلدار وضع
ناز هُم دَ دلبر دے ورک

زلفې پۀ کابل فنا
مخ پۀ پېښور دے ورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریغه! یو پهٔ زړهٔ مابنام
ما ته خوٚلهٔ پهٔ خوٚلهٔ مابنام
دا تیارهٔ تیارهٔ مابنام
بیا سپېرهٔ سپېرهٔ مابنام
نهٔ هسې ډېوې بلې
نهٔ هغه راتلهٔ مابنام
بیرته لوېتېه نهٔ کا
داسې بیا دَ څهٔ مابنام
تنبتې انتظار نه مې
دا دې هم لا بنهٔ مابنام
ستوری پهٔ اسمان څلی
درومی چُپه خوٚلهٔ مابنام
زړهٔ ته لَلې لو وائم
هاو! کهٔ شی اودهٔ مابنام

ستا دَ زلفو توروَ ته
شی اوبهٔ اوبهٔ مابنام

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ درد و غم او اذیت قیصه ده
زما قیصه دَ محبت قیصه ده
لږ مي دَ اوښکو شور ته غوږ ږنیوه
نظم کښې خنګ دَ بغاوت قیصه ده
دَ شک آو یاس له هره ټوکه خالي
زما دَ عزم او جرأت قیصه ده
ستا دَ زلفانو، بانړه، خال په نوم مې
دَ صبر، زغم، استقامت قیصه ده
لاره کوڅه او په حجره ئې ګورم
وږکه دَ ننګ، پت او حُرمت قیصه ده
دَ زلفو تار په آئینه کښې کښې
خومره اُوږده اوس دَ حَیرت قیصه ده
ستا په هر تال کښې انتشار انتشار
زما هر تار کښې دَ وحدت قیصه ده

دَ شیرین یار دَ اسوېلو په ژبه
ږګوره خومره دَ حدت قیصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

خپلـــه خـــاوره خپـــل قـــانون وے
پـهٔ خپـل واک کښـې مـو ژونـدون وے

بنــــــدګی شـــــوه دَ مړیـــــــانو
مـــرګ دَ نـــن نـــه پـــهٔ پـرون وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

امن او ښکلا

دَ خزان قاصد پهٔ شا شي
دَ سپرلي قافله راشي

غانټولونه، لاله ګُلي
پهٔ دا پُولو، پټو بیا شي

اُومه خلهٔ غُټيې موسېږي
نګهتونه پهٔ ګډا شي

بوراګان هسي ښېږي
بلبلان سر پهٔ ثنا شي

دَ وطن دا ګُلستان مو
امن امن شي ښکلا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي او وطن

دَ وطن نه چرته لرې
دَ ظالم صياد ولقه کښې
يو مرغۍ دَ سيالو سياله
وي راګيره په پنجره کښې

په فضا کښې چې سَبل وينې
نو الوت دَ وطن غواړي
په خپل بڼ پسې پرېشانه
خپلې جالې پسې ژاړي

ازادي کۀ لوی نعمت دے
خپل وطن هُم يو جنت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے دریغه!

چې پټکے دَ امامت وی
خو شمله دَ شجاعت وی

دَ مطرب لۀ دې ربابه
یو نغمه دَ بغاوت وی

دَ شپونکی لۀ دې شپېلیه!
بیا ټپه دَ حریت وی

وفادار کۀ جفاکار وی
خو یو یار پۀ هر صورت وی

خیال مې باد ته دَ وخت وایی
پستنه یو تېر ساعت وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دُعا دَ حجرې (دېرې) په جوړېدو وُلیکلے شوه

خدایه!

دا اوتاک مې ګُلستان هسې ودان کړې
مګر دا چې ئې په عمر جاودان کړې

وسیله ئې دَ خُوږ زړونو دَ درمان کړې
مرتبه ئې دَ جنت دَ سائبان کړې

سرچشمه ئې دَ نړۍ دَ امنیت کړې
عمارت دَ مِلتونو ورخېران کړې

دمه ځایْ چې دَ بادشاه هُم دَ ګدا وی
شناخت ئې خاص و عام باندې عیان کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر مېلمه اَو مسافر ته زړهٔ فراخه
برکت ئې دومره زيات دَ دسترخوان کړې

دَ جرګو او مرکو وَ احاطو له
يو مرکز ئې دَ همه پښتونستان کړې

څو تِيلی مې راټول کړی په خوارو دی
دغه جاله پهٔ امان لهٔ هر طوفان کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانی

دَ ځوانۍ په حقله دَ درې پوهه شاعرانو نظر

غالب

ښۀ ساعت او روغ صورت وی
نو ځوانی هُم بادشاهی ده

خوشحال ختټک

دَ بادشاه لۀ پیرۍ ښَه ده
کۀ ځوانی دَ مُصلی ده

رحمان مومند

چې ځوانۍ کښې تقوادار وی
مرتبه ئې دَ ولی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ وخت لیلا

ګُټو کښې زَر متو کښې زور غواړی ښځه
په زرۀ کښې شور په خلۀ کښې اور غواړی ښځه
ښکلے محل په رنګ له کور غواړی ښځه
هر سهولت یو په ځلور غواړی ښځه

دا چې قدم دَ خپل شباب اَخلی
ښځه جائزه دَ ژوند دَ باب اَخلی
په یو ساعت دَ ژوند حساب اَخلی
هر یو خراج په آب و تاب اَخلی

دَ وخت لَیلا دَ مجنونانو نۀ ده
دَ بَبَر سرو نشیانو نۀ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران مشر اجمل خټک ته

دا زوال دې لاندې سر شه
لا کمال دې باندې بر شه

دَ مستۍ همه سپرلے هُم
بیا دې خور پهٔ لر او بر شه

دَ رنګ رنګ نِکهت پېرونه
لهٔ تور غره تر سپین غر شه

مابښ چغه دَ وحدت کا
ایلم بیَرته اوچت سر شه

بولان بیا له مِلا ترلے
خَیبر هُم بنهٔ راببر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ لنډۍ او اباسين کښې
غُرځنګونه زورَور شه

شي تازه دَ ګودر غاړه
راژوندے دي مازيګر شه

پاڅي پوک وَهي شپېلۍ ئي
شپونکے بيا پهٔ تپه سر شه

مطربان دي چنګ تر ځنګ کا
هر مضراب ئي پهٔ سُر بر شه

هر ساقي باده پهٔ لاس کښې
ستا دَ ترو. پهٔ خوا ورشه

ډيوه بله پهٔ حجره کښې
وحشت چاودے پهٔ ځيګر. شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا درنو درنو پټکو کښېږي
شملې لَکې برابر شه

خدایٔ مې چغه درته بانګ کا
راپَیدا دې ورک سحر شه

پهٔ انګڼ کښې دې اتڼې
لهٔ کوڅې دې ویر بهر شه

هره شپه درته شوقدر
هره ورځ درته اختر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره په هر کالی

دَ ښائست یوه هستي ده
یا خو حُوره یا پری ده

کۀ لۀ خط او خال مُشکی ده
نو لۀ زلفو عنبری ده

ګُور کاکل ئې سیاهي ده
سپین جبین ئې روښنائی ده

ځلانده ماهِ تمام ده
خو پۀ بام نۀ ده مخفي ده

دَ حُرمت، حیا پرده کښې
یوه نغښتې باریکی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

موئ کمره، لاله لبه
پهٔ چشمانو نرګسی ده

لکه ګُل وی خوشبوداره
هُم بنائِست دے هُم خوبی ده

پهٔ قامت کښې لکه سروې
پهٔ غړیه کښې صراحی ده

سر تر پایٔ پهٔ سُرور ډوبه
پهٔ رګ رګ کښې ئې مستی ده

پهٔ رګ رګ کښې ئې مستی ده
خو ښېبوه ئې زاهدی ده

خویٔ کښې تلې فرښتو ته
لهٔ جنته ئې بوتی ده

یا بُلبُله یا مېنا ده
دَ ګُفتار ئې شیرینی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ بیان کښې وزن داره
دَ مفهوم ئې رواني ده

پهٔ ادراک اَو فهم دواړه
لا سپوا تر هر سړی ده

هُم پهٔ راز اَو پهٔ رموز کښې
ډونګی زیاته لهٔ کوهی ده

علم داره، عمل ناکه
بې حسابه نایابي ده

شیرین یار ئې خهٔ صفت کا
دا پُوره پهٔ هر کالَی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته یاد شی اے وطنه

ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دی هغه ډېر خواږۀ یادونه

هغه زۀ چې یو ماشوم وُم
زۀ به پروت وم پۀ ځانګو کښې

پۀ ځولۍ کښې، کله ترخ کښې
ډېر پۀ ناز او پۀ نخرو کښې

ما ته مور به الله هو وې
دَ • اواز خوږو چپو کښې

خور او ورور لَلې لَلو وې
ترنم او پۀ نغمو کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لهٔ دي پس شوم پهٔ خپوړو
او بیا ساه راغے پاپو کښې

ما وهلې به بیا منډې
ستا پهٔ پولو، پهٔ پټو کښې

پهٔ تکل دَ تاروګو به
ګرځېدمه پهٔ واښو کښې

یا مشغول به وُم پهٔ لوبو
چرته ګټو پهٔ ټیکرو کښې

چې رابره به سپوږمۍ شوه
پټ پټونې نه دَ ستورو
ما ته یاد شی اے وطنه!
زما زړهٔ باندې پراته دی

ما غُښتل به ترې مَمونه
اخستل به سې خوندونه
همه تېر زاړهٔ وختونه
هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پهٔ کلو، پهٔ باندو کښې
هلکان چې به تولګي وُو
پهٔ رنګ رنګ له هغه لوبې
ښهٔ پهٔ درز به ماښامي وُو
یا به لوبه وه دَ سیو
ښهٔ تاو شوی به لنډی وُو
یا به لوبه مو دَ پانې
یا انګۍ کښې به مَلي وُو
هغه بل خوا جینکو به
څو جوړ کړي کورکي وُو
یا جوړ کړي ئې وادُونه
دَ ګُوډۍ او ګوډاکي وُو
هُم ئې لوبې دَ موسیَو
پهٔ چیندرو کښې الګوډی وُو
یا داوُونه پهٔ میرګاټو
"یا وَنی" او "دووَنی" وُو

چې به جوړ شُو پهٔ حجره کښې دَ ځلمو دوه طرفونه
یا دَ مخې ګُوزارونه یا ټیکونه، اکوړونه
ما ته یاد شي اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دي هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ستا په للمو دشتو
چې به راغلۀ بهارونه
ټوکېدلی به غاټول وُو
آو لاله هُم سرۀ مخونه
کله شین، کله باران به
ځانله ځانله ئې خوندونه
کۀ به جوړ دَ بوډۍ تال شو
دَ قدرت؛ جمع رنګونه
هُم اباد دي ګودرونه
مَستي جونه قطارونه
پۀ ترخونو کښې منګی ئې
پۀ یو بل باندې تېلونه
یا پۀ سیند کښې شاه ځلمیانو
چې پۀ مټ به کړۀ جالونه
پۀ مهیانو پسې چَړ کښې
پۀ ځَپْیاکو ګُوزارونه

چې سیند غاړې ته پۀ اُوړی اچول به مو سپرونه
پۀ چپو کښې به تاړه وې تش بازو آو شنازونه
ما ته یاد شي اے وطنه! همه تېر زاړۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دی هغه ډېر خواږۀ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر مابنام هغه مابڼ ته
دَ مارغانو تلۀ سېلونه
پۀ اسمان کښې به رواني
هغه زانې قطارونه
پۀ ښېلو کښې سُرخابانو
چې به وُنیؤل ناوُونه
پۀ مېره کښې چې به خُراړو
راچېړل دَ زیل سُرونه
دَ طوطیانو، ښاروګانو
پۀ هر بڼ کښې اوازونه
دَ زرکانو، طاؤسانو
هغه کړیکې او چړکونه
یا لۀ جاړو ترنګؤل چې
تاروګانو خپل تارونه
پۀ نارو به وُو تنزرې
دَ مرَز پیچ پرَکونه

چې نغمې وې دَ بلبلو دَ کوئل خوارۀ کُوکُونه
څنګه ډک وُو لۀ سُروده سحرونه، مابنامونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زارۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دی هغه ډېر خوارۀ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دَنګ او اوچت غرونه
تر اسمانه ئې سرونه
په لمن کښې ئې غُزان وو
په سرونو نښترونه
ګرځېدل ئې سردرو کښې
دَ زمریانو کنډکونه
دانګېدلې غرڅنی به
شړېدل به ابشارونه
په هوا شیکرې، باښې وې
په غوټو به وُو بازونه
خزندو او درندو نه
سُورې ډکې هُم غارونه
دَمه شپه کښې راؤښکل به
شرمخانو اوازونه
پړقېدهٔ به اورکی – هم
دَ پېریانو لاټېنونه

چې جهان پرې ښائسته وو دَ فطرت بلا رنګونه
زما سترګو کښې ځلېږې دَ حیات واړه عکسونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه موج اماج دَ زمکو
دَ هر چا زمیندارۍ وي
پرۍ اباد وُو ارتونه
دَ هر چا قُلبې، جوړې وي
دَ اسانو او غویانو
جوړ زغلونه او مېلې وي
ښۀ چېکار چېکار کندوان وُو
ښې پرېوانه به غلې وي
وُو محدود ضرورتونه
پۀ تونۍ کښې خو تونې وي
بې ضرر دَ خاورو لُوښی
کۀ دونۍ، کټوی، کاسې وي
یو توشک، یوه شړۍ وه
کڼاوې وې او پڼې وي
دَ ژوندون اوږې وې سپکې
ملازې وې نۀ نخرې وي

چې پۀ لَو آو پۀ غوبل به لګېدلی اشرونه
دَ یو بل پۀ کار راتلۀ به وُو دا هسې عالمونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دی هغه ډېر خوارۀ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډکه به حجره وه
سره تړول درانهٔ پګونه
ښې ډزنې ډزنې کاتۍ وې
ښهٔ دراز دراز قدونه
پهٔ پټکو کښې شملې لکې
پهٔ ښنګ تورې، ټوپکونه
ګرځېدل به تاو بربتونه
دَ غَیرت او ننګ مړونه
په جرګو هوارؤل ئې
تړول خنډونه، جنجالونه
لاس پهٔ نام ورته کسبیان به
پهٔ چکر ئې چیلمونه
ماسخوتن به دَ ځلمیانو
پهٔ حجرو کښې محفلونه
دَ منګی هغه ټنګونه
پهٔ رېلو ئې ربابونه

چې دَ خوند آو دَ وقار وُو ښکلی واړه ساعتونه
مینه مینه وروروِلی وه کشالې وې نهٔ جنګونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه ---- نجات

نۀ مو خود شته نۀ اختیار
نۀ مو زیست شته نۀ روزګار

نۀ ثاني دَ فرید خان شته
چې تسلیم کا هندوبار

نۀ میرویس پۀ بېرته راغے
کا ګورګین پۀ ګور دوخار

نۀ پیدا بل احمد شاه دے
چې مرهټ شي بېرته خوار

وران دوتر دَ شیخ ملي دے
وُرک احمد ملک سالار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ مُهم دَ یوسفزو شته
چې مغل وُکاندی ډار

سوړ تحریک دَ پیر روښان دے
دَ خپلواک غلے پرچار

دریا خان او ایمل خاوري
دَ ملت خُونه تار تار

نهٔ پهٔ رنګ دَ فتح خان شوک
چې پري ناز وُکا پنجتار

بند تپه دَ ملالۍ ده
پهٔ یرغل نهٔ دے ناتار

کوم دے زړهٔ دَ ملتاني اوس
پهٔ فبرنګ نهٔ شي ایسار

نهٔ مو ګتو کښې قلم شته
نهٔ پهٔ لاسو کښې تلوار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دائرې دَ استقبال له
مونږه نۀ لرو پرکار

نۀ پۀ زَرو باندې شتۀ يُو
نۀ پۀ زور باندې نامدار

پۀ جامه مو څۀ کار نشته
خو منښن يُو پۀ دستار

دَ پټکي ترل مو نۀ زُده
نوم به غواړو دَ سردار

نۀ پخپله څۀ کوے شو
نۀ څوک بل پرېږدُو اوزګار

دَ ملت پۀ کار ناپوهه
دَ ځان سُود لره هوښيار

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ یوه تکه خرڅېږو
زمونږ دَغه دے بازار

ډېر شتهٔ من دَلې یادېږی
نمک خوار دَ استعمار

پهٔ رنګ رنګ لره جامه کښې
دلال راشی دَ بادار

څومره لوبې پهٔ مونږ ؤکړې
هرې پېښې پهٔ بار بار

هر خاطر به وی لاجمع
څو چې نهٔ شُو تول همکار

خدای دې وُکا شیرین یاره!
پهٔ پښتون راشی بیا وار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر نځو خان ته!

دَ دې کلی ثانی پلاره
نر سالاره لویْ سرداره

سینه وره، وضع داره!
دَ خپل قام لهٔ غمه خواره!

مُناره درېسي ژاړی
راشه بیا ورته پهٔ لاره

کهٔ دا لاړې دی غوَبږ شوی
ستا دَ اَس دَ تاپ دَ پاره

سر لهٔ گوره کا راپورته
گوره! کلے تر بازاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا منم؛ څهٔ ځان ځانی ده
دَ هر چا ده خپله چاره

هره چاره بازاری ده
خلقه شؤله سودماره

مګر ستا دَ نرې وينې
يو څو څاڅکی تازه داره

دا دَ نوی کُول ځلمی دی
دَ خپل وخت نه خبرداره

لهٔ مړانې عبارت دی
پهٔ جذبه دَ ننګ سرشاره

"اجازه" دې يوه غواړی
دا دسته ده نوره تياره

باتوران دی خو بس دا چې
اوس بې مشره، بې سالاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ به ښۀ وی کۀ بیا راغلې
دَ تا ډاډ ته پامته داره

یا خپل سورے راپېرزو کا
پۀ دا هُم دې منت باره

دَ دې کلی ثانی پلاره!
نر سالاره! لوی سرداره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوحه

(دَ يو مشر پهٔ تلين)

دَ هوا قاصد خبر راوړو قَفَس ته
وې ئې: غوږ شه! ستا لهٔ کلی يو ابا لاړ

ما وې: ژبه دې شه ګُونګه، خلهٔ دې ماته
څهٔ درُوند غم پهٔ خُونه راغے — "لوئ لالا" لاړ

دَ جنت رضوان ولاړ ئې هَرکلی ته
چې پاک روح ئې پهٔ پرواز شهٔ پهٔ سما لاړ

هيڅ جامه ئې دَ ريا دَ زُهد نهٔ وه
حقيقت کښې پهٔ دا دوُر وو پارسا – لاړ

هُم خوددار وو، هُم دلدار وو – بلا ؤشوه
پهٔ يو ذات کښې چې فقير وو هُم باچا – لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښهٔ پاکانو پکښې نوَرى خپل لړلى
دَ دُنيا لهٔ آب وَ ګِل؛ مګر صفا لاړ

مرتبه ئې دَ "وَلى" نه کمه نهٔ وه
اُف! دَ مرګ پهٔ بهانه رانه وېړيا لاړ

دَ حجرې دالان کهٔ وير کا؛ وَرله ښائى
چې درست "آب" ترې مقدر ته پهٔ رضا لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخیل

تخیل مې لکه باز دے
بلندۍ کښې ئې پرواز دے

لهٔ هر باده، هر طوفانه
هسې رنګ له بې نیاز دے

دَ باتور هسې تُورزنے
پَر او پنجه کښې ممتاز دے

پهٔ تورتم دَ شپه کښې وینی
دے یَو هغهٔ نظرباز دے

مُستحق دَ بلا داد دے
سزاوار دَ هر اعزاز دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه او زه

هغه زلفي چې ځنې کا
پکښې وتومبي ګلاب
هغه سترګې چې کا تورې
پکښې کښېنوي قصاب

هغه غوړې تازه شونډې
پکښې خوند پټ دَ کوثر
لا باده چې په پیاله کا
پکښې ډوب کا مست نظر

بیا کوم شان دے او کوم ځان
څهٔ توبه ده، څهٔ ایمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بُلبُل ناله

(دَ يو اشنا په تلين)

دَ خاطر بلبل آزار شۀ بهار لاړو
ډک دَ ګل دَ خنداګانو سهار لاړو

لکه باد چې په مخ راشی ځېنې تېر شی
ځلې دا چې هسې ډېر په رفتار لاړو

ما چې طمع دَ يارۍ ئې تر ابد کړه
هغه يار دَ يو ساعت په اتبار لاړو

ما په اوښکو ملغلرو به پېرلو
ځومره سِهل دَ دُنيا په بازار لاړو

اوس نغمه کۀ په خلۀ راشی خو ناله شی
چې مطرب اشنا لۀ چنګ و ستار لاړو

دَ همزولو دَ تولی نو څۀ سيالی ده
چې ئې خاورو لره ګُل دَ دستار لاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه -----درونده پښتونه!

نهٔ شمله، نهٔ دې جرګه شته
نهٔ حجره، نهٔ دې کتهونه
نهٔ چیلم شته نهٔ ګسبیان شته
نهٔ دې رعب او نهٔ برېتونه

نهٔ تهٔ مشر هسې پاتې
نهٔ دې هغه کشران شته
نهٔ دې "راشه"، نهٔ دې "درشه"
نهٔ دې هغه دسترخوان شته

درونده پښتونه! ځان دې خوار کړهٔ
تا لهٔ ژونده جوړ بازار کړهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات او باؤر

تهٔ دي ناز کړي پهٔ جمال
زهٔ غره يم پهٔ جنون
زهٔ قائل يم دَ وصال
تهٔ خوښيږي پهٔ بېلتون

تهٔ اخته پهٔ تغافل
زهٔ لګيا يم پهٔ پاخون
تهٔ دي ياد پهٔ خور کاکل
زهٔ موسوم يم پهٔ تړون

خو کهٔ بيله لري لار
تا به څان ته کړم همکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطنه-----خو!

درست عالم به در حېران کړم
تا به ټول ودان کړم
دَ تا دشتې دا مېرې به
زهٔ ښېرازې ګُلستان کړم
دا چَنې او دا کوڅې به
زهٔ دې ښادې پهٔ جهان کړم
تا به زهٔ جانان جانان کړم
تا به زهٔ جنت نشان کړم

خو دا خپل دَ قام وګړی
لهٔ هر خوا راته بدخوا دی
څوک دَ لاس نه مې رانیسی
څوک دَ پښو نه مې راکاږی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ ما ګران لهٔ خپله تنه
اے زما خوږه وطنه!
دي علت سره پهٔ جنګ يم
خپل هئيت نه چې پهٔ ښنګ يم
کهٔ پهٔ ژوند ترې نه اوزګار شم
ګنړه ستا هلهٔ پکار شم
نو کهٔ خاندې او کهٔ ژاړې
دَ سر خَبر به راته غواړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ استعمار دلال ته

تهٔ ملګرے دَ يرغل
زهٔ ملا تړ مې دَ خپل تل
تهٔ يې غل دَ غلو تر ځنګ
زهٔ يم ساد دَ سادو مل

تهٔ پرچار دَ اطاعت
زهٔ نغمه دَ بغاوت
تهٔ سبق دَ غلامۍ
زهٔ ټپه دَ حريت

تهٔ دې خپله نيوه لار
زهٔ به خپل کومه کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښه اوښکه دَ پښتنې لَیلا پهٔ نوم

چې به شته شي کهٔ معدومه
ما ته هېڅ نهٔ ده معلومه
ستا لهٔ یاده زېږېدلې
توره شپه وه دَمه شومه
واخله غېږ کښې دَ شفقت ئې
رښه اوښکه ده ماشومه
مګر ښکل ئې هم پهٔ خیال کا
دا معصومه پهٔ خوُلهٔ اُومه
دا مې تا ته کړه منسوبه
ستا پهٔ نوم به شي موسومه
لکه ما هسې بې نُومه
خدایٔ دې نهٔ کا ځوک محکُومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلی دَ خپل کلی

دَ حیا په تان ساتلی
نازولی ښه ښاغلی

جینکۍ لکه پیروی
هلکان ئې کلک کوتلی

راته ښکاری ئې په وړاندې
دَ جهان ښکلی ناولی

په زندان کښې راپه یاد شی
همه ښکلی دَ خپل کلی

ډېر مئېن پرې شیرین یاره
په شعرونو مې نمانځلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

ستا په زلفو مې قسم دے
ګوره شپه به وارخطا شي
دَ تیَرو په تسلسل کښې
دَ سحر ستورے پَیدا شي

☆

په اُفق به دَ مِلت مې
دَ سبا ستورے ښکاره شي
لتَه شپه به کډه واخلي
سحر بانګ خو به موزده شي

☆

په سایه دَ خودداری کښې
ترخپل وسه دلداری کړم
دَ پښتو دَ ګُلستان مې
تل په وینو آبیاری کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

ستا دَ مینې لېونتوبه سره ښایم
چې دَ وصل په هیله باندې دې پایم
کاشکې! ستا همَ نوائی خو مې نصیب وے
چې په غوږخه ژبه هم دې مګر ستایم

☆

بانګ دَ سحر چې مو خپې خپې دے
لرزه دَ شپې په کټ پوزې نۀ راځي
ځکه بیا ښکر دَ مُغلوالي ؤشو
دا چې مېدان ته یوسفزي نۀ راځي

☆

تسلسل دَ استحصال کۀ ستا نظام دے
خو غفلت او شرافت مې نن تمام دے
تاودې وینې مې احساس ته داسې ؤوې
خپلواکي دې بس اساس دَ استحکام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

دا حاکم دَ چا مرئے دے
دا قاضی دَ چا دلال دے
اوس دې خَیر دَ چنې غواړه
مل دَ غَل سره کوتوال دے

☆

یو ذره به ئې رانهٔ شی څهٔ پهٔ خوا
کهٔ څوک کاندی چرې طمع لهٔ مُلا
کار دَ ورکړهٔ کله زده دَ کوم ګدا
عن که تخت دَ پاسه کښېنی دَ باچا

☆

دَ عالم او دَ مُلا دے تفاوت
څو ئې ډېر دے سره مینځ کښې مُصلحت
دَ هر چا دے خپل صحت او خپل علت
باید کښېني ښهٔ عالم ته پهٔ صحبت

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

پهٔ دُنیا کښې دَ هر چا دے بېَل بېَل کار
کا هُنر سره انصاف خپل هنرکار
نه چې زرو وَ ته کښېنوې لوهار
نه چې اوسپنې ته کښېباسې سُنار

☆

خال دَ مخ به دې مشال شی
تار دَ زلفو به دې تال شی
دا زوال به مې کمال شی
انفصال به دې وصال شی

☆

دَ صبا یوه ورږمه یم
لکه گُل به دې خندان کړم
دَ باران شبېبه مَړه یَم
لکه باغ به دې ودان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

کۀ پۀ عقل پۀ شعور وی
خپل مراد به راحضور وی
کۀ دَ بخت پۀ حواله شی
بیا سړے ګنیه مجبور وی

☆

خپل مو واک او خپل اختیار وے
پۀ مرضئ مو زیست روزګار وے
دا تپه دَ خپلواکئ مو
عن پۀ سر باندې دَ دار وے

☆

دا چې ډېره بې وسی ده
یار، اغیار پۀ کناره دے
دَ تا غم مې خوا پۀ خوا دے
دَ تا یاد هم راښخه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

ستا پهٔ زُلفو کښې چې وُرکې
وسوسې دَ تور بېګا دی
ستا لهٔ مخه برېښېدلې
علامې دَ سپین سبا دی

☆

دَ تا حُسن دَ تا مینه مې موضوع ده
کوم عنوان، کومې قیصې نه خبر نهٔ یم
هر یو غږ مې ستا دَ وصل دَ حصول دے
بلې چغې او نارې نه خبر نهٔ یم

☆

تهٔ کهٔ هسې نر سالار شوې
زهٔ هُم هغه کلک سپاهی یم
تهٔ کهٔ هسې زوره امام شوې
زهٔ هُم هغه مقتدی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

دا حُجره ده، کهٔ اټې ده
دا کوڅه ده، که بازار
رپ هم نهٔ وهې بې ګټې
دا دې زیست دے کهٔ روزګار

☆

ستا یادونه بنهٔ لهٔ تا دی
روز وشب مې خوا پهٔ خوا دی
دا څو اوښکې مې مایه ده
چې ستا آب لره پَیدا دی

☆

پهٔ ښکاره دَ لارې مل
پټ پهٔ زړهٔ کښې راته غَل
پهٔ ظاهر راته واصل
پهٔ باطن کښې رانه بیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زهٔ چوز چې خدای هُما کړم   بیا وَ ما ته لوړ پرواز څهٔ
دې نظر، پنجو او پَر ته   کوم باتور او کَته باز څهٔ

لا مې نور هسې الوت وے   دَ سپوږمۍ ستورو نه بره
چې را لاندې هر رفعت وے   دَ اسمان تر هاغه سره

زما عزم بې بس نهٔ وے
زهٔ بندی پهٔ قفس نهٔ وے

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library